

Sergejs Kanaševskis

ERVĪNA MISIJA

Avots: Žurnāls "Mirovoi Čenneling:

Duhovnije soobščeņija"

Nr 4(22), 5(23), 6(24) 2015, 1(26), 2(27) 2016

/KRAJONS/ "Dievs - tie visi mēs, visas Visuma Būtnes"

"MIROVOI ČENNELING: Duhovnije soobščeniija"

("PASAUĻU KONTAKTI: Garīgie ziņojumi")

ŽURNĀLS GAISMAS DARBINIEKIEM UN VISIEM, KURI GARĪGOS MEKLĒJUMOS

Žurnāls ir Gaismas Ģimenes izdevums, Garīgās Pasaules Skolotāju un iemiesoto Gaismas Darbinieku kolektīvā jaunrade. Žurnāla izdevēji atzīst Mīlestību kā visa Esošā Vienotības pamatu. Visa informācija sniegta ar mīlestību.

Izdevēja un redakcijas adrese:

654027, Российская Федерация, Кемеровская область, город Новокузнецк, улица Энтузиастов, д.5, кв.1, издательство "Печатный двор", редакция журнала "МИРОВОЙ ЧЕННЕЛИНГ: духовные сообщения".

Tel/faks: +7(3843) 74-61-45, +7(3843) 74-00-12

Žurnāla El.adrese: mirovoy_channeling@mail.ru

Interenet-veikala El.adrese: <http://world-channeling.com/>

Žurnālu Rīgā var iegādāties zvanot pa tālruni: 29613296

Informācijas teksti nosūtīti Latvijas Radio viļņiem.

Žurnālgrāmatas "ERVĪNA MISIJA", autors: Sergejs Kanaševskis, informāciju latviskoja Eslauma – Lauma Ivane 2016. gada augustā.

SATURS

Sergeja Kanaševska Informācijas tekstu "ERVĪNA MISIJA" latviskojumi publicēti Internet-vēstvietnē Spēkavots:

- 1.- Nr 4(22) 2015.....4
<< http://spekavots.ucoz.ru/news/ervina_misija/2015-09-22-1590
- 2.- Nr 5(23) 2015.....10
<< http://spekavots.ucoz.ru/news/ervina_misija/2016-02-03-1725
- 3.- Nr 6(24) 2015.....16
<< http://spekavots.ucoz.ru/news/ervina_misija/2016-05-03-1818
- 4.- Nr 1(26) 2016.....23
<< http://spekavots.ucoz.ru/news/ervina_misija/2016-05-23-1840
- 5.- Nr 2(27) 2016.....28
<< http://spekavots.ucoz.ru/news/ervina_misija/2016-08-08-1920

Mans draugs aizgāja pēkšņi. Paziņoja pa internetu: saaukstējies, paņēmis slimības lapu. Mēs vienojāmies, ka tuvākajā laikā noteikti sazināsimies. Taču biedrs uz sakariem neiznāca. Viņa telefons neatbildēja. Elektroniskais pasts klusēja. Viņš bija ļoti sabiedriska cilvēks. tādēļ viņa klusēšana mani darīja nemierīgu. Ar laiku es sapratu un pieņēmu to, kas noticis. Viņš aizgāja no šīs pasaules. Šī fakta oficiālo apstiprināju saņēmu ne tūlīt, par cik ilgi nevarēju iziet sakaros ar viņa radniekiem, dzīvojošiem citā valsts malā. Pēc tam viss apstiprinājās. Mans draugs īstenojis Pāriešanu. Mūsu īsā saruna internetā palika pēdējā sazināšanās šajā pasaulē...

Pagāja vairāk kā gads un tikai tad mani izveda uz sakariem ar viņu, bet man apsoliņa, ka noteikti būs turpinājums. Skolotājs El Morija rekomendēja pastāstīt cilvēkiem par to, kas notika ar manu draugu pēc, tā saucamās, nāves...

Draugs mani lūdza saukt viņu vārdā ERVĪNS.

Lūk, ko viņš man vēlāk pastāstīja.

"SVEIKS, brāli. Sveiks... Lūk, arī es šeit. Kur - "šeit"? Iespējams tu būsi pārsteigts, bet es... NE PIEKTĀ DIMENSIJĀ. Tikai nedomā, ka paliku mūsu pasaulē, ceturtajā dimensijā. Nē... Šeit - sevišķs gadījums. Taču, pastāstīšu visu pēc kārtas. Sāksim ar to momentu, kad es izgāju no sava fiziskā ķermeņa...

Tu zini, man patika dzīvot. Un es vispār negatavojos aiziet. Nebiju gatavs tam. Un neticēju, ka ar mani tas notiks tieši tagad... Un tātad, es izgāju no ķermeņa, uzlidoju virs viņa. Un ieraudzīju viņu guļam uz dīvāna. Tu zini, es dzīvē ticēju Dievam un atzinu, ka nāves nav. Es ātri apzinājos, ka mana dvēsele atdalījās no ķermeņa. Un tūlīt... pieņēmu lēmumu atgriezties. Es vienkārši ATGRIEZOS ATPAKAĻ, ķermeņ. Un, zini brāli, man it kā izdevās to izdarīt. Es atveru acis, blakus neviena nebija. Pateicos Dievam par to, ka atļāva man turpināt dzīvi. Es gribēju pasaukt dēlu, kurš tanī brīdī bija blakus istabā, taču... nevaru izteikt ne vārda. Vēl vairāk, es sajutu, ka nevaru pakustināt ne roku, ne kāju. Es atkal biju savā ķermenī, taču tas nebija manis vadāms! Un tad mani pārņēma bailes. Es paralizēts? Vai tiešām? Tātad, es nolemts nekustīgumam, šausmīgai slimībai? Bet kāpēc? Man taču atzina tikai plaušu slimību. Vai tad no tā mēdz būt paralīze? Es sasprindzinājos un izlēmu pakustināt kājas. Un tur... sapratu, ka atkal sāku iziet no ķermeņa. Paskatījos pa labi un ieraudzīju, ka... es atrodos ne savā ķermenī, bet blakus viņam. Tad mēģināju vēlreiz, un vēlreiz... Precīzi neatceros, cik reizes mēģināju atgriezties savā fiziskajā ķermenī. Līdz beidzot sapratu, ka nevaru to izdarīt.

Pa to laiki, pēc mana ķermeņa atbrauca sanitāri. Un es sapratu, kas pēc tam sekos. Bailes pastiprinājās. Manu ķermeni tagad aizvedīs, bet es palikšu bez tā! Bez mana lielā, spēcīgā, pat ļoti simpātiskā ķermeņa, kas vēl varēja dzīvot un dzīvot! Manā priekšā izvēle: sekot ķermenim, kurp to aivedīs, vai palikt mājās. Es nezināju, kas mani šobrīd, šajā situācijā gaida ārpus dzīvokļa robežām un izlēmu palikt mājās. Atgriezās no kaut kurienes sieva, sāka pulcēties radnieki. Aizklāja spoguļus, aizdedza sveces. Es nedzirdēju viņu balsis, bet redzēju ķermeņus, sejas un pat asaras. Vairākas reizes piegāju gan pie sievas, gan dēla un runāju pie ass, ka es šet, blakus. Iesākumā, vienkārši runāju, pēc tam, kā man šķita, kļiedzu. Taču, protams, izdzirdēts netiku.

Beidzot iestājās dziļa nakts. Daži viesi palika nakšņot pie mums mājās. Visi aizmiga. Es paliku vientulībā, gulēt man nemaz negribējās. Es apzinājos galīgi, ka esmu miris. Taču manā dvēselē turējās cerība, ka viss tas - klīniskā nāve. Tūlīt, tūlīt es atdzīvošos tur, morgā un tūlīt atgriezīšos ķermenī. Piecelšos un ātri skriešu uz mājām. Bet tā bija tikai cerība. Par cik sapratu: esmu īsteni miris. Noticis tas, kas agrāk vai vēlāk notiek ar visiem. Bet kāpēc tad es neredzu nekādu tuneli, kāpēc nav nekādas gaismas? Kādēļ nav nekādu eņģeļu? Kāpēc es paliku viens? Varbūt ar mani kaut kas ne tā? Ne tā kā visiem citiem cilvēkiem? Bet kāpēc, kāpēc? Es dzīvs esot, biju ticīgais. Centos darīt labu, izvairīties no ļaunuma. Kādēļ tad izrādos pamests? Kādēļ vienatnē? Un, kas tad beidzot mani gaida tālāk?

Visu nākošo dienu es slaistījos pa dzīvokli, radnieku un paziņu pārpildītu. Viņi, te atnāca pie mums mājās, tad aizgāja no mājas. Es neko nedzirdēju, bet sapratu notiek gatavošanās bērēm.

Dienas beigās es pamanīju... sāku redzēt, kas es esmu tagad. Sākumā es gribēju redzēt savu attēlu spoguļī. Taču no šīs iedomas nekas nesanāca. Tomēr, vietā, kur man agrāk bija kājas, es sāku ievērot gaišzilu šleifi. Tā vilkāms aiz manis, kā mantija aiz karaliskām būtnēm, bet tad es ieraudzīju

zaļganu gaismu tur, kur man agrāk bija rokas. Savu ķermeni es pagaidām nekādi nevarēju saskatīt. Un tikai tad, kad iestājās pilnīga nakts un gaismu dzīvoklī izslēdza, es ievēroju, ka mans ķermenis gaismojas vāji zilā krāsā. Savu galvu saredzēt nevarēju. "Taču galvai jābūt, - doma bija dzīva - es taču domāju, apzinos, ka eksistēju."

Nākošajā dienā notika mana ķermeņa bēres. Visi devās uz kapsētu, bet es atkal neiedrošinājos atstāt mana dzīvokļa robežas. Baidīja doma "Un ja nu es ārpus dzīvokļa pārstāju eksistēt? Vai ar mani notiek kaut kas neparedzēts?"

Bēres rīkoja mājās. Es redzēju visu sīkumos, kā tas notika. Skaidri saskatīju pat ēdienus uz galda. Un tikai tad sapratu, ka trīs dienu laikā, man ne drusciņas negribējās ēst. Nu, jā. Dvēseles neēd, protams. Un tās neguļ. To jau es sapratu. Bet, ko tad viņas dara? Slaistās dzīvoklī no stūra uz stūri? Bet no tā taču var prātu zaudēt! Es izjutu spēcīgu līdzjutību sievai un dēlam, savai mammai, saviem radniekiem. Es redzēju kādas bēdas viņi pārdzīvo. Taču ne mazākas bēdas pārdzīvoju arī es. Maz ka nomiru, bet nomiru arī vēl, ne kā normāli cilvēki. Kādēļ viss tā?

Nākošajā naktī manu, roku, kāju, ķermeņa gaismojums pastiprinājās. "Kājas" sāka mirdzēt daudz spilgtākā gaišzilā krāsā, "rokas" - zaļas. Arī ķermenis dega spožā zilā krāsā. Dienā mirdzums kļuva vājāks, bet pavisam neizzuda.

Jums interesanti ar ko es visu šo laiku nodarbojos? Es domāju un jutu, bezmērķīgi pārvietojos dzīvoklī un vēroju savus radniekus. Pie tam, pārvietojos ne ar kāju palīdzību, kā jūs saprotiet. Bet ar savas vēlēšanās palīdzību. Piemēram, man gribējās pārvietoties no zāles uz virtuvi, es pārvietojos. Taču ne mirklīgi, bet diezgan lēni, burtiski plivinoties gaisā. Ne reizi vien, mēģināju sazināties ar radniekiem. Bez panākumiem! Bieži atcerējos savu jaunību, studiju gadus - vislaimīgākās dienas manā dzīvē. Dažreiz lasīju dzejoļus, kurus agrāk sacerēju. Daudz domāju par ģimenes dzīvi - kas sanāca, kas nē. Bija žēl, ka ne visu paspēju izdarīt, ka tagad nevarēšu palīdzēt dēlam nostāties uz savām kājām viņa pilngadības dzīvē.

NĀKOŠĀ NAKTS zīmīga ar to, ka mans ķermenis ne tikai pastiprināja spīdēšanu, bet izmainīja arī savu kvalitāti. Apkārt manam "rumpim" sāka izveidoties kaut kādi gredzeni/riņķi. Un tie laistījās varavīksnes krāsās. "Kāju" apvidū gaišzilo spīdumu nomainīja violetais. "Roku apvidū parādījās oranža gaisma, kas dzirksteļoja, vizmoja.

Tad pagāja vēl viena diena, tās beigās es pieņēmu lēmumu... VĒRSTIES PIE DIEVA, lai viņš mani no šejienes paņem. Es sapratu, ka tālāk tā turpināties nevar. Sākumā noskaidroju lūgšanu "Mūsu Tēvs", kuru atcerējos, bet pēc tam - saviem vārdiem griezpos pie Dieva, izsakot savu vēlēšanos AIZIET UZ TO PASAULI.

Pagāja vēl kādas stundas. Nevienš pēc manis neatnāca. Tikai mana ķermeņa spīdēšana pastiprinājās. Kļuva arvien spilgtāks. Es pat izbīrījos, kā mani neredz dzīvoklī mani radnieki. Tik spilgta gaisma vienkārši nevarēja būt nepamanāma. Taču, kā redzams, manas acis tagad iekārtotas citādi, nekā cilvēkiem, no kuras es aizgāju.

Uz rīta pusi es sajutu to, ko jau sen nesajutu. Kāds ar mani sarunājās. Tā nebija valoda tādā pierastā veidā, kādā es biju pieradis runāt - nē. Un, tomēr, tā bija skaidra sazināšanās. Domu sazināšanās. Bet es skaidri izšķīru/различал atsevišķus vārdus un pilnībā uztvēru to, ko man paziņoja.

- Nebaidies nekā - kāds man teica. Nekas ar tevi slikts nenotiks. Tas, ka paliki šeit, savā mājā - pagaidu nepieciešamība. Tagad pienāca laiks veikt Pāriešanu.

TANĪ BRĪDĪ es sapratu, ka līdz Pārejai uz TO PASAULI palikušas skaitītas minūtes. Galvā iezibsnījās doma: "Bet ko tad, ja es neesmu pelnījis paradīzi. Bija taču grēki, bija..."

- Atkārtoju, nebaidies nekā, - sekoja atbilde uz manām domām. Tu vērsies pie Dieva, tu esi izdzirdēts, Vairāk nekas slikts nenotiks. Lūdzu: sajūti savu drošību.

Uz to brīdi man nebija fiziskā ķermeņa, taču mierīguma enerģiju es tomēr sajutu ar kaut kādu citu SAVU VISU ĶERMENI. Vēl vairāk, es izbaudīju jūtas, ko var nosaukt SVĒTLAIME.

- Tagad tu aiziesi labākā pasaulē. Bet pirms sākt ceļu, vari izdarīt izvēli. Vari tagad zaudēt samaņu un īstenot pāreju bezsamaņas stāvoklī. Samaņa atgriezīsies jau tur, kur sāksi gatavoties jaunai dzīvei. Bet ir arī cits ceļš. Tu domās padod man roku un mēs pacelsimies lēnītēm, pakāpeniski. Tu pats apzinīgi ņemsi dalību savā Pārejā un varēsi šo to redzēt. Un, bez tam, iemantosi jaunu ķermeni, ar kuru būs ļoti ērti dzīvot jaunajā pasaulē.

Tu zini, brāli, es tanī dzīvē nebiju pārgalvīgs drošinieks, bet par bailīgu mani arī nosaukt nevarēja. Izšķirošos momentos es spēju mobilizēties un daboties, pieņemot pareizus lēmumus. Es sapratu, ka

otrs ceļš daudz svarīgāks. Sapratu, ka jauno dzīvi jāsāk jau tūlī, cenšoties to izveidot pēc iespējas pareizāk, harmoniskāk.

Es izvēlējos otro ceļu. Devu piekrišanu Pārejai bez samaņas zaudēšanas. Domās padevu roku tam, ar kuru sarunājos. Un tūlī sajutu, ka SĀKU MAINĪTIES. Manī sāka ieplūst kaut kādas enerģijas.

Iesākumā es sajutu it kā man kāds paglaudītu galvu, pēc tam kaklu, tad - pa mugurkaulu. Tad es sajutu, ka man kāds it kā kāju, roku masāžu veic. Sākās spēcīgs spiediens "acu" un "ausu" apvidos. Izjutu vieglu galvas reiboni. Es gaidīju, ka tūlī uzlidošu un pacelšos debesīs. Taču nekas tamlīdzīgs nenotika. Sajutu vibrācijas, enerģijas. Apkārt man sabiezēja migla, kas mainīja savas krāsas. Iesākumā bija rozīga, tad - zila, pēc tam - violeta. Violetajā miglas plīvurā es samatīju cilvēcisku figūru apveidus. Tie bija cilvēki ļoti liela auguma.

- Lūk, tie arī tavi eņģeļi, - paziņoja Tas, Kurš ar mani runāja līdz Pārejas sākumam. Tagad tu viņus redzēsi. Ieskaties, varbūt, ieraudzīsi pazīstamu?

Caur miglu, tiešām, es sāku atšķirt ne tikai figūras, bet arī sejas. Iesākumā es ieraudzīju brīnišķīgas sievietes seju, kuras acis izstaroja labestību un mīlestību. Bet tā seja man bija nepazīstama. Tad redzēju vīrieša seju. Un, lūk, izrādījās tiešām pazīstama. Es saskatīju ļoti ievērojamu personību! Tas bija... Vladimirs Visockis!

- Sveiks, Serjoža, - viņš teica. - Jā, tas es. Lūk, pagaidām esmu Eņģeļa darbā... Tagad sāksim radīt tavu jauno ķermeni. Ceru tev nav iebildumu? - smaids apmirdzēja Vladimira Semjonoviča seju.

- Bet vai tas ilgi? - negaidīti vaicāju es, pēkšņi jūtot, ka ļoti noguru no vientulības un ķermeņa trūkuma.

- Ne ļoti. Galvenais, tu - nebaidies nekā un palīdzi. Baiļu neesamība un tava palīdzība mums - galvenie noteikumi, lai viss virzītos uz priekšu, kā pa sviestu. Gatavs?

- Bet, ko man jādara?

- Vienkārši to, ko es teikšu. Sākam?

-Jā.

- Tagad tavs galvenais ķermenis - ēterisks. Tas ne tāds kā fiziskais. Tu to pagaidām neredzi, taču tas tikpat reāls, kā tas, kurā tu dzīvoji agrāk. Kas tagad jādara stādies priekšā, ka tu jau REDZI savu smalkmateriālo ķermeni. Vienkārši iedomājies/iztēlojies to - lai tas būtu tāds kāds bija tavs fiziskais ķermenis. Saproti, Serjoža?

- Jā, saprotu. Vienkārši jāiedomājas ķermenis, un viss?

- Jā, pagaidām viss.

Es jau gribēju domās stādīties priekšā savu ķermeni. Taču manī radās jautājums: ķermeni iedomāties apgērbā vai bez? Man negribējās, ne gluži pazīstamu cilvēku priekšā, kails. Nespēju es par to padomāt, kā Vladimirs Semjonovičs jau atbildēja:

- Iedomājies bez apģērba. Apgērbu mēs paši uztaisīsim.

Viņa balsī es sajutu draudzīgu ironiju. Līdz ar to, no mana eņģeļpalīga izplūda labvēlīga enerģija.

Nezinu kā un ar ko, bet es brīnišķīgi sajutu. Man bija viegli ar Vladimiru Semjonoviču sazināties.

Es sāku atjaunot savu smalkmateriālo ķermeni pēc fiziskā ķermeņa parauga. Man par pārsteigumu, proces noritēja ne tik ātri un viegli, kā es domāju. kaut kas kavēja.

- Tā... Rīkosimies citādi. Atceries kādu no savām fotogrāfijām - vēlams pilnā augumā. Un centies noturēt šo attēlu savā apziņā - pēc iespējas ilgāk.

Es atcerējos fotogrāfiju, kas bija uzņemta kādā no maniem daudzajiem žurnālista komandējumiem.

Bet kaut kādi nevarēju to noturēt pietiekami ilgi apziņā. Tā periodiski izzuda, bet es to atgriezu vietā.

- Serjoža, - atkal vērsās pie manis Visockis, - process sākās. Taču centies pēc iespējas ilgāk noturēt attēlu savā apziņā. Pēc iespējas ilgāk.

Es centos, bet man atkal nesanāca.

- Nu tad, darīsim tā - ieteica Vladimirs Semjonovičs. - Iedomājies vienu savu attēlu, blakus otru - tādu pašu, tad - trešo kopiju, un tā - līdz bezgalībai, kamēr es došu komandu "stop". Norunāts?

- Norunāts, - piekritu es.

Tā rīkoties bija vieglāk. Es nezinu precīzi pēc laika, cik ilgi es radīju savus "dubultniekus". Taču pēc skaita, es tos radīju, droši vien, tūkstoti. Nevaru teikt, ka viss tas man izdevās viegli. Es sapratu momenta svarīgumu un centos kārtīgi izpildīt visas rekomendācijas. Šķita, ka nebūs nekāda grūtuma izpildīt ne gluži sarežģītus vingrinājumus. Taču bija neviegli. Jāņem vērā apstākļi, kādos tas tika izpildīts. Es ļoti uztraucos, Un, bez tam, dzīvot bez fiziskā ķermeņa, ne tik vienkārši, tā dzīvot ir jāmacās. Pat apziņa tādos apstākļos strādā citādi, nepierasti. To es sajutu sevišķi, kad kopēju savu

domu tēlu. Tanī momentā man bija arī smadzenes, taču šīs smadzenes bija radītas nepavisam ne no fiziskās matērijas.

Beidzot es idzirdēju "stop" un pārtraucu tiražēt savus "dubultniekus".

- Labi sanāca, - paziņoja Vladimirs Semjonovičs. Tagad - mūsu kārtā. Tagad tikai novēro, sajūti un uztver visu mierīgi.

Un es sāku sajust. Bet sajūtas bija ļoti nepierastas. Vīspirms, es sajutu, ka mani it kā piesūknē ar gaisu, kā gaisa balonu. Taču piesūknēšana notika nevienmērīgi, bet uz dažādām pusēm - ar dažādu spēku. Augšup, lejup, pa kreisi, pa labi un vēl, kaut kā pa diagonāli. Bez tam, radās iespaids, ka manī iekšā arī veidojas mazi gaisa baloni un sāk haotiski kustēties, saduroties viens ar otru, rīvējoties viens pie otra. Pie tam, vietā, kur man agrāk bija rumpis, izveidojās cilindrs, salasīts no milzīga daudzuma gredzenu zaļā, gaišzilā un zilā krāsā. Gredzeni spīdēja, tad spilgtāk, tad bālēja. Pa tiem pārskrēja gaismas impulsi. Impulsu momentā bija sajūtas, līdzīgas galvas reibonim. Kaut galvas man tajā brīdī vēl nebija (SMAIDS). Nevaru teikt, ka šis proces - ļoti patīkams. Ja godīgi, tad to sajust nebija patīkami. Taču es sapratu: tagad priekš manis notiek kaut kas ļoti svarīgs. Par mani rūpējas, man rada jaunu ķermeni, un tas nozīmē - dzīvošu tālāk! "Dzīve turpinās... Dzīve turpinās," - domās atkārtāju es.

- Tā vēl ne dzīve, Serjoža, - vērsās pie manis tajā momentā Vladimirs Semjonovičs. - Dzīve tava visa vēl priekšā.

Tagad līdz manīm nonāca, ka manas domas mierīgi lasa tie, kuri man palīdz īstenot Pāreju citā dzīvē. Es pacentos šo parādību pieņemt kā jaunās dzīves faktu - apstākļus, pie kuriem jāpierod.

Tad es redzēju, ka man apkārt izveidojās gaišzils kokons - it kā divi pusmēneši satuvinājās. Viens no augšas, otrs no apakšas. Līdz šim es nesajutu ne aukstumu, ne karstumu. Bet tagad kļuva it kā karsti

- tā kā pirtī uz lāvas.

- Tagad bērzu slotiņu atnesīsim, - pajokoja Vladimirs Semjonovičs.

Pēc tam, atceroties savu neparasto Pāreju, es nožēloju, ka nepajokoju atbildei, ar citātu no pazīstamās Vladimira Semjonoviča dziesmas par "Stalīna profilu" un "Marinku anafasā", kuras mēs, brāli, ar tevi dziedājām studentu gados. Taču tobrīd, protams, nebija līdz jokiem. Ļoti uztraucos. Jā, un reāli arī bija katsti. Pēc tam, karstums pakāpeniski pārgāja...

- Bet tagad, Serjoža, vajadzīga atkal tava palīdzība. Tas nebūs sarežģīti. Domās, iedomājies ka aizver acis un, nesteidzoties, aizskaiti līdz desmit. Ja sajūtīsi spiedienu vai sāpes acu apvidū - saglabā mieru. Tā atkārtosim, kamēr es teikšu "stop". Uzdevums skaidrs?

- Jā.

- Sākam.

Es domās stādījos priekšā, ka aizveru acis un skaitu līdz desmit. Tad domās atvēru acis un atkal aizskaitīju līdz desmit. Tā atkārtojās vairākas reizes. Pēc tam, kad atvēru acis, sajutu spiedienu uz tām. Un šis spiediens, pie vingrinājuma atkārtošanas, pastiprinājās. Bet tad, manas iekšējās redzes priekšā, sāka peldēt dažādu krāsu apli. Tas turpinājās diezgan ilgi, tad apli pazuda. Kļuva komfortablāk. Pie tam, visu laiku domās turpināju aizvērt, atvērt acis. Un, lūk, kad kārtējo reizi aizvēru acis, idzirdēju komandu: "stop". Bet pēc tam Vladimirs Semjonovičs teica:

- Atver savas JAUNĀS acis

Es atvēru un ... skaidri saskatīju viņa seju. Tā jau bija kaut kāda cita redzēšana - ne tāda, kādu līdz šim izmantoju. Parādījās tiešām jauna redze, ar kuras palīdzību es redzēju precīzi un skaidri.

- Lūk, raugies apkārt, Serjožiņka, tu neesi vairs tur, kur biji. Pavisam ne tur...

Sekojoši Vladimira Semjonoviča padomam, raudzījies apkārt. To, ko ieraudzīju, īstēni var salīdzināt ar brīnumu vietu. Neparasto telpu var nosaukt par pasaku mājas lielu istabu - brīnumu zāle. Pēc formas, ovāla. Apkārt bija izvietoti kaut kādi priekšmeti, par kuru nozīmi es nezināju. Baloni, piramīdas, sarežģītākas ģeometriskās figūras. Taču, tur auga arī augi, kā uz atklātas augsnes. Lūk - brīnišķīga puķu dobe, bet, lūk - vairāki bērzi tiecas augšup. Skatos augšup - redzu zilās debesis, tur - daži pūkaini mākoņi. Bet, tanī pat laikā, saprotu, ka starp debesīm un zāli ir pārsegums. Vienkārši, caurspīdīgs, droši vien. Maigi burbuļo strautiņš. Sanāk, ka tek tieši caur mūsu zāli... Brīnumi - patiešām, īsti kā pasakā.

Blakus Vladimiram Semjonovičam kāds stāv. Nepazīstams cilvēks - ar ļoti labsirdīgām, gudrām acīm. Brīnišķīga seja. Uz galvas pilnībā trūkst matu. Tas nepierasti, taču necik nebojā ārējo izskatu tam, kurš manā priekšā.

- Iepazīsties, tas - tavs instruktors, kurš tev palīdzēs iejusties tavā jaunajā pasaulē. Viņu sauc Alvis.

Tagad būsi ar viņu. Serjoža, apsveicu ar Pāreju. Ar labu, unikālu Pāriešanu. Pēc tam visu sapratīsi. Es aizeju, taču neatvados. Vēl tiksimies!

Sakot šos vārdus, Vladimirs Semjonovičs neizgāja no zāles, neizlidoja no tās, bet it kā izkusa gaisā. Mēs ar Alvisu palikām vienatnē. Alvis klusēja, it kā gaidot jautājumu no manis. Un, protams, es uzdevu.

- Kur es?

- Tavā pasaulē ir cilvēki, kuri šo telpu nosauc par Reabilitācijas centru piektajā dimensijā. Es un mani draugi to sauc Feniksa Zeme. Šeit cilvēki atdzimst kā putns Feniks no pelniem. Mūsu Zeme - daļa lielās pasaules, kur Dvēseles atnāk pēc dzīves jūsu pasaulē. Tā - daļa no Reabilitācijas Centra piektajā dimensijā. Feniksa Zemē tu pilnībā atjaunosies, iematosi jaunus ķermeņus priekš jaunas dzīves. Saņemsi jaunas zināšanas, bet pēc tam izvēlēšies savu turpmāko dzīvi. Taču... teikšu godīgi. Tavs ceļš daudzējādi nosacīts. Tu paredzēts svarīgai misijai. Un noteikti izpildīsi to, bet par to uzzināsi vēlāk. Tagad - atpūties. Tu aizmigsi uz ilgu laiku. Miega laikā mūsu dziednieki izdarīs daudz priekš tavas atjaunošanas. Pamodīsies mundrs un spēka pilns. Tad turpināsim mūsu sazināšanos un mūsu mācības. Uzskati, tu pagaidām "slimnīcā". Kad pilnībā izdziedināšies - iziesi lielajā pasaulē. Pagaidām šī telpa - tava māja. Tā pilnībā tavā rīcībā. Atpūties, stiprinies spēkos.

Burtiski, pēc nedaudz mirkliem sajutu, ka es ieslīgstu miegā. Iemiegot, nodomāju: es labi aplūkoju apkārtējo telpu, bet nemaz neapskatīju savu jauno ķermeni. Kā es izskatos šajā jaunajā pasaulē? Interesanti taču!

"Kad pamodīsies - ieraudzīsi, noteikti ieraudzīsi. Tavs ķermenis - brīnišķīgs", - es sapratu, ka saņēmu domu ziņu no Alvisa.

"Brīnišķīgs ķermenis - tas labi!" - tāda bija mana pēdējā doma pirms iegrimu dziļā miegā.

* * *

ATVERU ACIS - manā priekšā Alvis. Raugos apkārt. Es neguļu gultā, bet atrodos kaut kādā ovālā kapsulā, izgatavotā no caurspīdīga materiāla. Plivinots šeit, it kā kosmonavts bezsvārā. Pēc kāda laika kapsulas augša un apakša sāk kustēties, tā atveras.

Alvis mani sveicina:

- Labrīt. Kaut teikšu tūlīt. Saule neaust un nenorient. Tādēļ arī rīta šeit nav. Taču tavā mājā mēs uztaisījām mākslīgo apgaismojumu. Pagaidām būsi tumšā un gaišā laika periodu maiņās - priekš tavām ērtībām. Celies, tagad mācīsies pārvietoties. Tu ne velti dzīvoji trīs dienas ēteriskā ķermenī. Pa to laiku iemācījies pārvietoties ar domu palīdzību. Izmanto iemaņas, kurām jau esi apveltīts. Atsāj vietu, kur tagad atrodies un pārvietojies tur, uz bērzu brzīti. Tā taču pievislīga, vai ne?

Man tiešām nebija nekāda grūtuma pārvietoties no kapsulas uz bērziem. Ar domu palīdzību un vēlēšanos, es ne reizi vien pārvietojos savā dzīvoklī, kad izgāju no fiziskā ķermeņa.

- Brašulis, - palielija mani Alvis. Bet tagad... celies kājās un nāc pie manis.

"Man ir kājas?.. Nu, jā! Man taču tagad brīnišķīgs ķermenis, kuru apsoltīja Alvis!" Es jau pieradu pēdējā laikā dzīvot bez ķermeņa, ka arī tagad pat nepaskatījos uz to.. Man galva neapzināti aizgāja lejup, un, lūk - pirmais atklājums. ES KĻUVU AUGUMĀ LIELĀKS. Mana ķermeņa augums daudz lielāks par iepriekšējo augumu. Redzu kājas, rokas, rumpi. Manā iepriekšējā dzīvē es biju e, e... nedaudz pilnīgs. Ne resns, nē. bet arī par tievu nekādi nenosaukt. Bet tagad es biju pārsteigts par savu slaidumu un daiļumu. Tievs rumpis, tievas, ļoti daiļas rokas. Es pat nenosauktu tās par cilvēciskām. Roku delnas bija daudz garākas par pierasto izmēru. Pirksti - arī. Savu galvu, seju es kā iepriekš, neredzēju.

- Nolaidies uz grīdas un nostājies uz kājām! - atkārtoja komandu Alvis.

Tikai tagad es apzinājos, ka plivinots gaisā. Augstumā apmēram vienu metru. Bet man ar kājām jāskar grīda. Es izpaudu vēlēšanos nolaisties ar kājām uz grīdas, taču... man tas kaut kā neizdevās. Kājas neaizsniedzās līdz virsmai, es apstājos virs grīdas nelielā augstumā un nekādi nevarēju kustēties tālāk.

Alvis pasmaidīja.

Es jautājoši uz viņu paskatījos: kādēļ tā, kur vaina?

- Mēs neesam uz Zemes, - viņš atbildēja. Mēs atrodamies trīssimt kilometru attālumā no ceturtās dimensijas blīvās Zemes. Tavā apziņā - iepriekšējās gravitācijas parametri. Tu intuitīvi sagaidi, ka zeme pievilks tavu ķermeni. Taču šeit pasaule iekārtota citādi. Tev ne tikai pašam jāpievelkas pie zemes, pie grīdas, bet domās pievilkt tās pie sava ķermeņa. Pievilšanai jāstrādā kā no augšas, tā no apakšas. Tagad vienkārši domās pievelc grīdu pie savām kājām. Es izpildīju Alvis rekomendācijas un,

tiešām, ātri sajutu ka ar kājām pieskaros grīdai. Tad sāku lēnām pārvietoties uz mana instruktora pusi.
- Apvieno tava jaunā ķermeņa domu spēku un muskuļu spēku. - ieteica Alvis. - Tā būs vieglāk iet ar kājām.

Atzīšos: es pārvietojos kājām ne bez piepūles. Galvenā grūtība tā, ka ķermenis visu laiku manījās palektis augšup. Nodomāju: "Bet kāpēc tad staigāt, ja šinī pasaulē var lidot?"

Alvis dzirdēja manu domu un atbildēja:

"Tu gatavojies dzīvei citā pasaulē. Tur, kur tu dzīvosi, var staigāt un lidot. Roku, kāju muskuļi nepieciešami priekš dzīves un darba."

- Bet kādā pasaulē man dzīvot?

- Par to drīz tev pastāstīs tavš Skolotājs. Es - tikai instruktors. Mans uzdevums, adaptēt jaunai dzīvei to, kurš šeit atnācis.

TURPMĀKĀS dažas dienas Alvis man mācīja dzīvi jaunos apstākļos, ar jauno ķermeni. Mācīja ne tikai pārvietoties telpā, bet arī radīt ar domas palīdzību. Daļēji viņš man iemācīja uz savu ķermeni skatīties no malas. Es Alvim ilgi prasīju sagādāt mājās spoguļus, lai savu ķermeni apskatītos pilnībā, redzētu galvu un seju. Bet Alvis atteica, paskaidrojot, ka man jāiemācās savu ķermeni apskatīt no malas. Izrādās, man bija spējas DOMĀS PĀRVIETOT SAVUS SMALKMATERIĀLOS REDZES ORGĀNUS ĀRPUS MANA TAGADĒJĀ ĶERMEŅA. Tas man šķita gandrīz neiespējami, tādēļ paskatīties uz savu ķermeni no manas man ilgi neizdevās. Beidzot Alvim izdevās iemācīt man to darīt. Noslēpums tur, ka nevajadzēja asociēt savu redzēšanu ar acīm un galvu. Īstenībā, cilvēks (pat atrodoties četrdimensiju fiziskajā ķermenī) spējīgs redzēt to, kas notiek tālu no viņa un redzēt savu ķermeni no malas. Un priekš tā, vispār, nevajag obligāti atstāt savu fizisko ķermeni. Vajag mācēt pieslēgties cilvēku kolektīvai redzei, kā Kolektīvā Gaismas Būtne. Tieši to man iemācīja Alvis. Pēc kā es arī pārstāju domās savas acis pārnest ārpus galvas (SMAIDS).

Un, lūk, beidzot es paskatījos uz savu ķermeni no malas. Liels, slaidis, elegants skaistulis. Ķermenis, tiešām, brīnišķīgs. Bet, lūk, galva... Izrādījās neparasta. Vairāk garena, kā mūsu pasaulē. Mani nemierīgu darīja matu trūkums uz galvas.

- Tanī pasaulē, kur tu dzīvosi, matus nenēsā, - ar samīdu paskaidroja Alvis. Deguns nedaudz pagarināts, taisns. Deguna spārni mazi. Acis... Acis ļoti patīka! Kā divas ūdens lāses, kas mazliet izstieptas pa labi un pa kreisi. Labās un kreisās malas sašaurinās un acu līnijas daļi savijas spirālē. Mana seja nebija spilgti izteikta vīrieša seja. Tomēr tā bija vīrišķa, par ko liecināja enerģiskas lūpas - kā divas īsas līnijas, blīvi savstarpēji sakļautas. Kad es pasmaidīju, izveidojās pusmēnesis ar malām uz augšu.

- Tu sipras gribas, dzīvespriecīgs cilvēks tanī pasaulē, kur atnāksi, - deva kārtējo paskaidrojumu Alvis. Pēc tā, kā es apguvu dzīvošanas ābeci jaunajā pasaulē, Alvis paziņoja, ka tuvojas tikšanās ar Skolotāju. Es lūdzu pateikt: kas viņš, šis noslēpumainais Skolotājs, kā viņu sauc. Bet Alvis vienmēr atbildēja: tu pats viņu iepazīsi, kad notiks tikšanās.

- Bet kad notiks tikšanās?

- Tad, kad tu būsi gatavs atstāt savu māju.

Pagāja vēl kādas mācību dienas. Un, lūk, Alvis paziņoja: rīt notiks tikšanās ar Skolotāju. Atzīmēšu, ka manā mājā turpinājās mainīties diena un nakts. Tikai naktis kļuva arvien īsākas. Naktī es gulēju. Bet sapņi bija īsi kā pašas naktis. Un es ievēroju, ka sāku redzēt krāsainus sapņus. Šajos sapņos es pārvietojos citā, man nepazīstamā pasaulē. Daudzus no sapņiem es iegaumēju. Alvis teica, ka sapņos es īstenoju ceļojumus uz to pasauli, kur man stāv priekšā dzīvot un strādāt.

Pret rītu pamodos ar sajūtu, ka jau satikos ar savu Skolotāju. Es atkal apmeklēju savas nākotnes pasauli. Lidoju virs kaut kādas pilsētas, kur ēkas, celtnes nebija līdzīgas pierastām ēkām un celtnēm. Bet tad nolaidos uz svētnīcas - liela Tempļa, kas pēc formas bija līdzīgs dīvainam, brīnišķīgam, plaukstošam zieda pumpuram. Es nolaidos uz pumpura vienas ziedlapas un nokļuva Tempļa iekšienē. Ieraudzīju Skolotāju zeltītā apmetnī, brīnumainiem rakstiem greznotā. Viņš stāvēja ar muguru pret mani.

- Skolotāj! - pasauca es.

Viņš sāka lēnām pagriezties, man tā gribējās redzēt viņa seju. Taču... tanī brīdī es pamodos.

PIRMS TIKŠANĀS ar Skolotāju, Alvis mani apņēma ap pleciem.

- Tagad mēs pārvietosimies uz vietu, kur tu tiksies ar Skolotāju. Mēs iziesim caur īpašu Portālu. Priekš

tā, vienkārši uzticies man un izpildi to, ko teikšu.

Pārvietošanās veiksmīgi notika. Vēroju varavīkšņotu koridoru, tad sajutu vibrāciju pastiprināšanos un spēcīgu enerģiju plūsmu. Alvis man lika domās izveidot veselu kompleksu ģeometrisku figūru. Es viņa rekomendāciju izpildīju. Bet pēc tam... pazaudēju samaņu uz kādu laiku. Attapos jau tad, kad mēs ar Alvisu plivinājāmies virs tā paša Tempļa, kuru es redzēju sapnī.

- Ko tālāk darīt, tu zini, darbojies, - teica Alvis.

Es nolaidos lejup pie Tempļa, pie vienas no ziedlapām. Un izlidoju caur viņu. Izrādījies esam iekšā...

Lūk, viņš - Skolotājs! Stāv ar muguru pret mani, mirdzošā, greznotā apmetnī.

- Skolotāj! Es šeit!

Sirds sāka priecīgi dauzīties es sapratu, ar visu sirdi sajutu, ka tiekos ar to, ko sen jau zinu un ļoti mīlu. Skolotājs pagriežas, un es viņu uzzinu/pazīstu! Ne reizi vien es viņa skatu redzēju uz ikonām! Sergijs! Sergijs Radonežskis glāsta mani ar savu Dievišķo skatu!

Es viņam tuvojos, Skolotājs mani maigi apņēma:

- Lūk, mēs atkal kopā. Atkal kopā. Man stāv priekšā daudz ko pastāstīt savam skolniekam. Vai gatavs tu pieņemt?

- Gatavs, Skolotāj, gatavs!

- Tava misija - doties nākotnē, izpildīt svarīgu uzdevumu. Īpašā pasaulē dzīvosī. Par to pagaidām priekšstata tev nav. Darīsi to, ko vēl nekad nedarīji. Kļūsi tajā pasaulē slavenība. Taču, diemžēl, laimi tur neieņemsi. Par to, pasaule kļūs daudz laimīgāka... Vai gatavs tu tam, ko tev paziņoju? Cilvēkam vienmēr ir izvēle. Tu vari atteikties no misijas un iet tur, kur iet daudzi. Tas būs vienkārši cits ceļš.

Lēmums tavš...

Tanī brīdī aiz manas muguras kāds parādījās. Es sajutu: viņi bija divi. Un abi - ļoti tuvi man. Es viņus vēl pat neredzēju, bet asaras jau skāra manas acis. Sirds siltums pildīja visu manu būtni. Kas gan tad tie? Kas?

ERVĪNA MISIJA 2. – 5(23) 2025

Drīz divi noslēpumaini viesi nostājās blakus Skolotājam. Es redzēju viņu sejas un... tūliņ tiecos pie viņiem. Sākumā maigi apskāvu savu māti, pēc tam - tēvu. Nē, nē, viņi nebija fiziskie vecāki manā pēdējā iemiesojumā. Manā priekšā nostājās mani Garīgie vecāki. Es atcerējos viņu sejas. Atcerējos viņu enerģijas. Atcerējos viņu Mīlestību un rūpes.

- Nododu Ervīnu viņa Garīgajiem vecākiem, - paziņoja Sergijs Radonežskis

- Tu ar viņiem dosies turp, kur mīt tava Garīgā Dzimta. Tur iziesi speciālu sagatavošanu priekš nākošās misijas. Es apciemošu Ervīnu ne reizi vien. Visas mūsu tikšanās priekšā, mans draugs. Bet tagad - dodies ceļā.

Māte stājās pa kreisi no manis, tēvs - pa labi. Viņi ņēma mani zem rokas un mēs kopā, trijatā, uzlidojām. Atstājot Templi, devāmies lejup. Es zem sevis ieraudzīju brīnišķīgu, apbrīnojamu pasauli. Burvīgas celtnes, dažādu formu, izvietojās uz virsmas vai planēja gaisā. Pārsteidzoša krāsu ziedkopa radīja enerģiju, izstarojošu brīnišķīgu harmoniju. Dominēja maiga violeta krāsa. Pat vairums augu un koku izstaroja violetu mirdzumu, kur organiski iekļāvās zilās, gaišzilās un zaļās nianses. Garām mums aizlidoja citi cilvēki. Viņi mums uzsmaidīja, sveicinot māja ar rokām, vai pielika roku pie sirds. Viņu sejas ļoti atšķīrās vienam no otra - galvas formu, acu, deguna, mutes. Taču rumpji visiem bija apmēram vienādi - stalti, iegareni, daļi.

Es pagriezu seju uz mammu un vaicāju

- Tā - mūsu pasaule? Šeit dzīvosim?

Māte pasmaidīja:

- Nē, Ervīn. Šī - debesu pasaule, uz četrimensiju Zemes virsmas. Šeit mīt tie, kuriem paredzēts no Zemes aiziet. Viņi savu misiju izpildīja uz planētas un tagad gatavojas tam, lai aizietu citu zvaigžņu sistēmu pasaulēs. Mēs - viesi šeit. Gaismas Valdnieks, tavs Skolotājs uzaicināja mūs priekš tā, lai tiktos ar šīs pasaules vadītājiem. Mums ir kopīgs uzdevums. Pēc tam uzzināsi par to. Bet mēs tagad dosimies uz mūsu pasauli caur speciālu portālu. Mūsu pasaule - iekšplanētiska {внутрипланетный ?}.

Izvietota zem ceturtās dimensijas Zemes virspuses. Tā - sevišķa pasaule, kas izpilda speciālus uzdevumus. Visu uzzināsi, kad tiksīm līdz mājām.

Pēc tam mani uzrunāja mans garīgais tēvs:

- Dēls mūsu. Mēs ļoti priecājamies, ka tu esi ar mums! Laimīgi būt ar tevi. Kad mūsu dzimtas bērni aiziet blīvajās pasaulēs, vecāku sirdis bēdājas. Kaut arī mēs zinām, ka visi atgriezīsies dzimtajā mājā. Taču dzīve un darbs blīvajās pasaulēs jūs ļoti ietekmē. Nepieciešams laiks, lai jūs atcerētos, kas jūs esat īstenībā un kādēļ šurp uz Zemi atnācāt ierobežojošās energoinformatīvās barjeras turpina iedarboties uz jūsu apziņu pat tad, kad jūs atgriežaties augstākajā pasaulē. Tagad mūsu uzdevums - tāds, lai tu pakāpeniski atcerētos, kas tu, priekš kam šeit. Tu atsildīsi sirdi pie dzimtā pavarda. Uzkrāsi spēkus, enerģiju, pēc tam Gaismas Valdnieks aizsūtīs mūsu Ervīnu speciālā skolā.

- Jūs par Gaismas Valdnieku saucat Sergiju Radoņežski? - es jautāju.

- Valdnieks tavā priekšā stājas Sergija Radoņežska tēlā, tādēļ, ka šis tēls mūsu dēlam tuvāks. Taču zini Ervīn: mūsu Gaismas Valdniekam ir daudz tēlu, daudz iemiejumu dažādās pasaulēs. Viņš - Dižena Kosmiska Būtne, kura ne reizi vien iemiesojās tanī pasaulē, no kurienes tikko tu atnāci. Gaismas Valdniekam ir sava pārstāvniecība arī daudzās citās Zemes pasaulēs. Viņš - viens no tiem, kura vadībā attīstās daudzas Zemes pasaules, cilvēku apdzīvotās. Taču, zini, ir daudz citu pasaulu, kur cilvēki var būt tikai viesi, tur mīt citas dzīvības formas. Viens no visvairāk izplatītiem Valdnieka vārdiem ceturtās dimensijas pasaulēs - El Morija. Tomēr priekš mums viņš - Gaismas Valdnieks Aštars Maitreija. Ar šo vārdu viņš pazīstams daudzās piektās dimensijas pasaulēs... Gatavojies, dēls. Priekšā - portāls, kas mūs aizvedīs uz dzimteni, mūsu dzimto pasauli.

Mans izstruktors Alvis man mācīja iziet pa dažādiem portālu veidiem. Mēs ar viņu veiksmīgi pārvietojāmies dažādās pasaulēs. Pie portālu izešanas es izbaudīju dažādas sajūtas. Tanī skaitā, nācās sajūst diskomfortu. Kaut dažreiz es izjutu patīkamas sajūtas. Portāls, kurā es iegāju kopā ar saviem vecākiem, priekš manis īstenībā kļuva atklājums. Es izjutu nearastas sajūtas. Ieeja parādījās kā zaļa trīstūra formas struktūra. Tur nebija nekā neparasta. Es arī agrāk dažādos portālos iegāju kā ģeometriskās figūrās. Mani pārsteidza enerģijas. Tās bija tik patīkamas, tik tuvas, ka es tik tikko atturējos no asarām acīs. Ar ko to var salīdzināt, brāli? Zini, iedomājies, ka tu ilgi ceļoji citās zemēs, taču vienmēr atcerējies dzimtās mājas smaržu, kur dzīvo tavi mīļie: tētis, mamma, sieva, bērni, māsa, brāļi... Tu jau aizmirsi, kā izskatās māja. Taču atceries tās smaržu. Un, lūk, atver durvis un māja saimnieku sagaida ar savu dzimto smaržu, dzimtām enerģijām - ar to, ko nevar aizmirst, neskatoties ne uz ko... Mēs portālā atradāmies dažas minūtes. Pietiekami ilgi - priekš pārvietošanās starp pasaulēm. Taču šīs minūtes man šķita kā sekundes. Ceļojums Portālā man pārvērtās dāgās atmiņās par dzimtajām enerģijām. Man sirds iesmeldzās tā, ka gandrīz apstājās. Šajā momentā es atcerējos savus mīļos, palikušos uz Zemes. Viņi man nekļuva mazāk mīļi, mazāk tuvi, mazāk mīlami. Taču, tanī pat laikā, es sapratu, sajutu, ka ir - vienmēr bija! - kaut kas radniecīgāks, tuvāks par ko aizmirsu, bet tagad atceros. Brāli, manas jūtas neiespējami izteikt vārdos. Taču es īsteni LIDINĀJOS portālā ar dvēseli un ķermeni, izbaudot apkārtējo telpu un to, ka dzīve ne vienkārši turpinās, bet turpinās daudz pilnīgākā esamības sfērā. Turpinās AUGSTĀ ESAMĪBĀ, kādas mums tik bieži nepietiek, kad mēs iemiesojamies ceturtās dimensijas pasaulē - tajā pasaulē, kur arī tu pašlaik dzīvo, mans biedrs un brāli.

Dzimtene mani sagaidīja ar milzīgu daudzumu atmiņu, saskari ar daudzskaitlīgiem radniekiem, draugiem, domubiedriem. Ja stāstīt par manu dzimteni, tad var radīt veselu atsevišķu grāmatu. Teikšu tikai, ka mana Garīgā Dzimta mīt piektās dimensijas apakšlīmenī 5,26. Šeit cilvēki gan iet, gan lido un ir iepēja teleportēties. Mums nav zemes un debess. Mēs dzīvojam telpā, ko var salīdzināt ar stāviem, līmeņiem. Taču atkal tomēr, stāvs no stāva nav atdalīts ar kaut kādām "kāpnēm", vai pārejas portālu. Stādies priekšā, ka zemes vispār nav, bet eksistē tikai debesis. Var ļoti ilgi pārvietoties augšup vai lejup, pa labi vai kreisi un nesaskarties ne ar kādiem ierobežojumiem. Lieta tā, ka mūsu pasaule, neskatoties uz to, ka tā eksistē teritoriāli zem jūsu Zemes virsmas, nav... robežu. "Kā tā?" - tu vari brīnīties. - Jābūt taču kaut kādām robežām. Taču der saprast, ka mūsu pasaule vienmēr paplašinās ar mūsu apziņas palīdzību, mūsu mentalitātes un ar piecdimensionālā ētera palīdzību. To var salīdzināt ar internetu. Nav taču internet-teritorijai gala, tādēļ, ka atkal un atkal tiek radīti jauni saiti, jaunas internet-telpas. Tam nav ne gala, ne malas. Tā arī mūsu pasaulei nav ne gala, ne malas, tādēļ ka cilvēki tur mītoši, atkal un atkal rada jaunus telpas-laika un piecdimensionālā ētera apjomus. Tādā veidā, Pasaule pastāvīgi attīstās un paplašinās. Pasaules nosacītas robežas ir telpas, kas to saista ar

citām radniecīgām un tuvām pasaulēm.

Mums nav saules, tādēļ ka mūsu pasaule ir PAŠMIRDZOŠA. Visā matērijā izlieta ZEMES IEKŠĒJĀS CENTRĀLĀS SAULES ENERĢIJA. Kopā ar cilvēkiem šeit mīt tikai trīs galvenie dzīvības veidi. Tie - augi, minerāli un... borkati. Jā, jā, brāli, tava garīgā dzirde tevi neapmāna. Es tieši teicu: BORKATI. Kas tie "borkati"? O! Tās patiešām apbrīnojamas būtības, kādu jūsu pasaulē nav, kurā tu tagad esi iemiesots. Kaut arī... jums viņi daļēji pazīstami. "Kā tā?" - jautāsi tu. Tagad paskaidrošu. Borkatus var salīdzināt ar jūsu Gariem, kas cilvēkiem pazīstami, piemēram, kā mājas gari, vai kā vietas sargātāji. Tomēr, daudzi mūsu borkati - tieši bijušie mājas gari, vietas sargātāji. Tas ir, tās priekš jums neredzamas būtības, kuras cilvēkiem palīdz, bet absolūt lielākais vairums cilvēku, viņus pat nepamana, netic viņu eksistēšanai. Daudzi no jūsu, tā saucamajiem, mājas gariem, vienas vai otras vietas sargātājiem, pārejot piektajā dimensijā, kvalitatīvi maina savu garīgo būtību. Kādi no viņiem kļūst mūsu borkati. Atšķirībā no cilvēkiem, mēs ar saviem gariem-borkatiem ne tikai sazināties, bet arī redzamies. Vēl vairāk - aktīvi sadarbojamies. Mūsu borkati var dažreiz izpausties, kļūt priekš jums ne tikai redzami, bet arī pat taustāmi. Kur viņu sevišķums? Mūsu pasaulē gari-borkati spēlē MENTĀLO CILVĒKU RADĪTĀJU lomu. Borkati, tie ir tie gari, kuri atšķiras/izceļas, izpildot misiju ceturtās dimensijas pasaulēs. Viņi labi iemācījās mentāli sadarboties ar cilvēkiem, nereti sapludinot savu un cilvēcisko apziņu. Tas jums palīdz, mūsu pasaulē, ar viņiem aktīvi radīt jaunas mentālās telpas un formas. Bet šie mentālie apziņas apjomi (jaunās apziņas apjomi) un formas, maksimāli nepieciešami pie jaunu pasaulu radīšanas un pie pasaulu attīstības laikmetu sadures vietā {стыке эпох ?}. Jauni apziņas apjomi un formas maksimāli nepieciešami cilvēkiem jūsu pasaulē, pārejošā no Kali Jugas uz Sati Juga, no lejupejoša laikmeta/ēras uz Augšupejošu laikmetu/ēru. Jūs apstājāties uz AUGŠUPEJOŠĀ LAIKMETA/ĒRAS sliekšņā, kad visa pasaule, visi cilvēki, visas dzīvības formas pakāpeniski, soli aiz soļa, evolucionēs augstākā pasaulē, augstākos cilvēkos, augstākās dzīvības formās. Pakāpeniski, pati jūsu pasaule kļūs piektās dimensijas pasaule. Tas - ļoti valdzinošs, ārkārtīgi aizraujošs process. No iekšienes jums tas tagad šķiet ļoti ilgstošs, smags, sarežģīts. Bet ja raudzīties uz jūsu laiku no piektās dimensijas laika, tad PASAULES AUGŠUPCEĻŠANAS PROCESS IZSKATĀS KĀ BURVĪGS JAUNRADES PROCESS, KĀ PĀRSTEIDZOŠI SPILGTA PARĀDĪBA. Borkati - spilgti mentāli radītāji. Viņi prot telpas apziņā, radīt daudzus evolucionārus procesus. Pie tam, viņiem svarīgi sadarboties ar cilvēkiem, kā ar galvenajām pasaules būtnēm. Teorētiski, borkati var sadarboties arī ar citu vienu vai otru pasaulu vadošām dzīvības formām. Bet mēs tagad runājam par pasaulēm, kur galvenokārt evolucionē cilvēki.

Jau manas jaunās dzīves Dzimtenē trešajā dienā, es iepazinos ar borkatu, kurš ļoti labi pazīstams ar tevi pēc taviem pagātnes iemiesojumiem. Viņš pietiekami ilgi izpildīja vietas Glabātāja lomu tur, kur bija tava vasarnīca. Agrākos laikos tur atradās īpašs Tempļis - Auṅ Šao Homi, kas izpildīja uzdevumu cilvēcisķās ģenētikas attīstībā. To Tempļi dibināja Lemūrieši 28 tūkstošus gadu atpakaļ. Tas eksistēja gandrīz piecus tūkstošus gadu. Mans jaunais paziņa, borkats, kura vārds ARIOLS {kr.val. АРИОЛЬ} šo piecu tūkstošu gadu laikā, ne tikai atbalstīja Tempļa dzīvības nodrošināšanas procesu, bet piedalījās arī ģenētisko programmu radīšanā, kas ļāva cilvēkam īstenot iegremdēšanos blīvajā matērijā, bet pēc tam sākt - augšupcelšanās procesu daudz augstākos matērijas slāņos. Ariols uz kādu laiku kļuva mans Aizbildnis. Viņš sāka veltīt {посвящать ?} mani manai misijai sīkāk. Sagatavoja mani mācībām speciālā skolā, kur pēc tam mani pārveda mans Skolotājs - Aštars Maitreija.

Zinu, brāli, tu maz par ko brīnies. Tomēr, lūdzu: nebrīnies. Es lūdzu arī lasītājus, tos, kuri iepazīsies ar manu ziņojumu, nebrīnīties. Tagad, kad es dodu šo vēstījumu, jūsu pasaulē pagāja vairāk kā divi gadi no mana aiziešanas momenta. Taču es jau īstenoju ceļojumu nākotnē, izpildīju savu misiju un aizgāju no tās... nē, ne savā pasaulē. Bet sevišķā pasaulē, par kuru pastāstīšu vēlāk. Tanī pasaulē, mūsu/jūsu nākotnes pasaulē, kur es izpildīju misiju, es nodzīvoju 56 gadus. Un tagad, protams, pavisam ne tas cilvēks, kurš bija, kad tikko pārgāja no ceturtās dimensijas, dimensijā piektajā. Taču zini: tu paliki manā sirdī pat tad, kad es CIEMOJOS NĀKOTNĒ. Bez tam, lūk, kas interesanti: es ar tevi satikos nākotnē. Zinu: tu neapjuki un saproti, par ko ir runa. Laiks priekš jums lineārs, četrdimensiju iemītniekiem. Taču tas nelineārs priekš MUMS, piektās dimensijas iemītniekiem. Laiks - tā upe un piektās dimensijas iemītnieki, izpildot sevišķas misijas, var nonākt pie upes iztekas, kā arī pie tās grīvas.

UPES GRĪVA ZEM NOSAUKUMA LAIKS... . Tas - ļoti labs salīdzinājums, brāli. Ļoti labs. Es to GRĪVU apmeklēju, kad cilvēces LAIKA Upe sazarojas īpašās daļās. Un ļoti svarīgi, lai šīs daļas kā mozaikas

fragmenti, sakārtotos nākotnē pareizā attēlā. Par Laika Grīvu nākotnē man paziņoja Ariols. Viņš pastāstīja, ka uz šo Nākotnes Grīvu dodas vesels pulks mūsu pasaules pārstāvju, lai palīdzētu organizēt pareizu, harmonisku pāreju no četrdimensijas uz jūsu pasaules piecdimensiju, sevišķa varianta laika eksistēšanas apstākļos. Jā, brāli. Jums, Gaismas Darbiniekiem, derīgi zināt, ka jūsu cilvēces nākotnē eksistē sevišķs periods, kad laiks cilvēkiem dod iespējas izdarīt svarīgu izvēli. Cilvēcei parādās svarīgas perspektīvas, tanī skaitā - ļoti satraucošas, savijījošas. Uz to laiku, zinātniskās tehnoloģijas sasniegs ļoti augstu līmeni. Un cilvēkiem radīsies iespējas kļūt MĀKSLĪGI GANDRĪZ NEMIRSTĪGIEM. Tas ir, cilvēki saņems iespēju ļoti ilgi saglabāt četrdimensiju fiziskā ķermeņa eksistēšanu ļoti, ļoti komfortablos materiālās pārpilnības apstākļos. Tādējādi būs radīta alternatīva augšupcelšanai piektajā dimensijā. Kādēļ aiziet kaut kur tur, augšup, augstākā pasaulē, ja ir iespēja radīt materiālo paradīzi tur, ceturtajā dimensijā? Daudzi, ļoti daudzi cilvēki var tad pieņemt šo variantu un atteikties no pārejas piektajā dimensijā. Viņi apmainīs, priekš viņiem nenoteiktu dzīvi augstākajās pasaulēs uz noteiktu komfortablu dzīvi četrdimensionalitātē. Īstenojot tādu izvēli potenciālā realitātē, cilvēki Realitāti izdalīs uz vairākām daļām. Tādēļ ka bez tiem cilvēkiem, kuri tomēr aizies uz piekto dimensiju, var palikt vēl divas cilvēciskās plūsmas. Daļa cilvēku var doties mākslīgajā realitātē, kur nav nākotnes. Bet cita daļa degradēs, radot apstākļus involūcijai (jaunu lejupeju matērijā). Vispār, brāli, nākotnes cilvēce, no ģeētiskā skatu punkta, sastāv no četrām pamata plūsmām. Mani Garīgie Vecāki man paskaidroja, ka šīs plūsmas bija veidotas cilvēces evolūcijas gaitā, pēdējo piektūkstošgadu laikā. Cilvēki dalās ne tikai jūsu sauktajos augšupejošos un lejupejošos evolūcijas atzaros. Starp cilvēkiem ir tie, kuri sākotnēji dzima kā zemesplanetārās rases pārstāvji (dzima - iemiesojās kā planetārās rases cilvēka nozīmē). Ir tie, kuri šurp atnāca un ilgas evolūcijas laikā kļuva cilvēki. Eksistē arī tie, kuri, iemantojot cilvēcisko ķermeni, cilvēki nekļūst. Tie ir tie, kuri iemiesojas cilvēku ķermeņos uz vienu iemiesojumu, atnāot šurp izpildīt vienu vai citu uzdevumu. Par cilvēku ceturto daļu mums labi zināms - tās ir tās robotizētās būtības, kuras planētu neatstāja (daļa no viņiem tomēr to izdarīja vēl 21. gadsimta sākumā, tas ir, jūsu laika).

Ariols man paziņoja, ka cilvēku realitātes sadalīšanu nekādā gadījumā nedrīkst pieļaut. Viņš teica, ka iepriekšējā Radīšanas Vilnī (iepriekšējā Radīšanas daudzdimensionālajā ciklā) pasaules realitātes dalīšana radīja nopietnas problēmas priekš visas Zemes Cilvēces daudzdimensionālās rases un planetārās sistēmas kopumā.

Tieši tādēļ Gaismas Ģimene dotajā radīšanas etapā, pieņem tagad visus nepieciešamos mērus priekš tā, lai Laika Grīva veidotu jaunu, Vienotu Laiku, kas nodrošina jūs pasaules harmonisku pacelšanos piektajā dimensijā.

Protams, man ļoti gribējās uzzināt kāds būs mans uzdevums. Ariols teica, ka par to man sīkāk pastāstīs mans Skolotājs - Valdnieks Aštars Maitreija. Tomēr viņš ļāva man saprast, ka man nāksies izildīt nevieglu uzdevumu - būt to skaitā, kuri iemiesosies cilvēces dzīves nevieglā laikā, stāvošas uz dimensiju nomaiņas sliekšņa.

Brāli! Es vēl ne mazumu interesanta pastāstīšu un tu to vari paziņot jūsu Žurnāla lasītājiem, saviem laikabiedriem - tiem, kuri gatavi to dzirdēt. Taču zini: tas ne vienkārši stāsts. Jums vajadzēs pieslēgties procesam, par kuru stāstu un vadīt kopēju darbu jūsu nākotnes harmonizēšanai. Bet pagaidām - klausies tālāk.

Ariols man pastāstīja daudz zināšanu par laiku, par dažādu pasaulu eksistēšanu un attīstību, dažādās realitātēs. Es dzīvoju, mācījos, baudīju dzīvi manā dzimtajā pasaulē, laika tecējumā, kuru var pielīdzināt septiņiem jūsu gadiem. Un tikai pēc tam es tikos ar Gaismas Valdnieku Aštaru Maitreiju, kurš kopā ar citiem pazīstamiem Gaismas Skolotājiem, uzticēja/atklāja man misiju. Bet pēc tam mani nosūtīja uz speciālu skolu...

Tātad, man stāvēja priekšā kopā ar manu kolēģu, manas pasaules iemītnieku daudzskaitlīgu pulku, iemiesoties jūsu/mūsu pasaules nākotnē. Jūsu mūsdienīgā laika skaitīšanā (kas uz to laiku nomainīsies, notiks citādi) tas - 3056-ais gads. Nē, es nepiedzimu no jauna. Kā arī mani draugi. Mums lemts bija atnākt pasaulē kā pieaugušiem cilvēkiem - ar atmiņu par iepriekšējo dzīvi un ar visām iemaņām, kādām mūs apmācīja. Kopumā mēs nākotnē atnācām 5277 cilvēki. Ar mums bija diženi Gaismas Meistari, jums pazīstami kā Augšupceltie Skolotāji. Pa jokam mēs šo atnākšanu nosaucām "Otrā atnākšana". Kaut arī, īstenībā, mūsu misiju grūti pārvērtēt. Mūsu pulks bija izdalīts pa grupām. Katrai grupai bija savs uzdevums. Manas grupas sastāvā bija 321 cilvēks. Mūsu uzdevums bija atnākt jūsu pasaulē tās vietas rajonā, kuru jūs tagad sauciet Arkaima. Tālāk mums stāvēja priekšā doties uz

pilsētu, kuras tagad uz kartes nav. Tā pilsēta, jaunā Arimoija, būs uzcelta meteorīta "Armagedons" krišanas vietā (tā saucamā Čeljabinskas meteorīta). Šeit 3056. gadā eksistē Tempļu komplekss, kur Gaismas Darbinieki izpilda svarīgas kalpošanas, izpilda nepieciešamos gaismas darbus. Mēs izgājām caur portālu naktī - maija pilnmēnesī. Izgājām nozīmētajā vietā, netālu no pilsētas Irameļas. Lūk, šeit mēs ar Tevi, brāl, arī satikāmies. Jā, jā. Precīzāk - ar to, kāds tu iemiesojies šajā nākotnes pasaulē. Tu kļuvi par vienu no Arimoijas Tempļa kalpotājiem, viens no tiem, kurš gatavoja mūsu atnākšanu jūsu pasaulē. Mūsu tikšanās bija ļoti sirsnīga. Tu zināji, kas tavā priekšā, un saprati par mūsu kopīgo iemiesojumu uz XX-XXI gadsimtu robežas. Un tādēļ pajokoji, sakot, ka es ļoti novājējis. Jā, der atcerēties, ka mūsu daudzdimensionālo Ķermeņu Komplekss bija pārveidots. Un pirms atnākšanas ceturtajā dimensijā, "RAMATAN" institūta darbinieki nodrošināja mūs ar speciāliem fiziskiem ķermeņiem. Es atbildēju ar joku, sakot, ka tu ļoti paaugies tūkstošgadu laikā. Mēs, brāli, abi bijām ļoti pricīgi par tikšanos. Ļoti priecīgi...

Tu ar saviem biedriem mūs izmitināji vienā no Arimoijas tempļiem. Bet jau nākošajā dienā notika mūsu iepazīšanās ar tiem, ar kuriem mums stāvēja priekšā cieša sadarbība. Tikko parādījās saule, mēs izgājām uz tempļa laukuma un ieraudzījām cilvēkus, kuri ar ziņkāri raudzījās uz mums. Mēs ar ziņkāri raudzījāmies uz viņiem. Viņiem bija zināms par mūsu ierašanos. Mēs zinājām par tikšanos ar viņiem. Mūsu priekšā stāvēja cilvēki, ar kuriem mums vajadzēs īstenot misiju. Jā, tagad tie bija cilvēki... Izbrīnīts par vārdu "tagad"? Kas viņi bija pagātnē? Viņi bija... robotizētās būtības! Mēs tikāmies ar tām robotizētajām būtībām, kuras atsaucās uz Gaismas Ķimenes aicinājumu, atstāja Zemi vairāk kā tūkstošgadus atpakaļ un aizgāja uz Siriusa "B" zvaigžņu sistēmu. Uz planētas Šefons robotizētās būtības izgāja sevišķu APGAROTĪBAS evolūcijas etapu, kā rezultātā kļuva pilnvērtīgi cilvēki, spējīgi mīlēt un radīt Gaismā. Un, lūk, viņi atkal atgriezās uz Zemes... Priekš kam? Viņiem stāvēja priekšā dalība evolucionārās izvēles procesā. Viņiem uz to bija tiesības, par cik bija radīti uz Zemes un izgāja šeit nevienkāršu evolūciju kā robotizētas būtības - kā būtnes, dzimušas bez dvēseles, taču iemantojušas to savas attīstības procesā. Ja runāt vienkāršāk: viņām bija balss tiesības - tāpat kā tām robotizētām būtībām, kuras palika uz Zemes un turpināja dzīvot šeit. Pēdējo tūkstošgadu laikā, zemes robotizētās būtības ievērojami novājināja savas slepeno valdoņu cilvēciskās sabiedrības vadīšanas pozīcijas. Tomēr, pilnībā šīs pozīcijas neatdeva. Viņi turpināja slepeni ietekmēt cilvēkus, atbalstīt cilvēciskās sabiedrības tehnogēniskuma eksistēšanu un pat - dalīt cilvēkus slāņos, kā iepriekš, kurinot naidu dažādās vietās uz planētas. Tomēr tūkstošgadu laikā cilvēce ievērojami pavisījās uz priekšu Garīgās attīstības ceļā. Uz mūsu "otrās atnākšanas" momentu, vairāk kā puse Zemes iedzīvotāju (kopējais iedzīvotāju skaits tad bija vairāk kā 9-ņi miljardi cilvēku) jau bija garīgās cilvēces pārstāvji. Gandrīz pieci miljardi cilvēku sazinājās ar saviem Augstākajiem "Es", aktīvi nodabojās ar garīgām praksēm, izpildīja vienus vai otru gaismas darbus. Vienā pasaulē ar tādiem cilvēkiem turpināja dzīvot ateisti, kuri absolūt neticēja Dievam. Viņiem pirmajā vietā bija materiālā pārpilnība un izmantoja labumus, kurus sagādāja augsti attīstītas tehnoloģijas. Starp šīs daļas cilvēkiem dzīvoja arī robotizētās būtības, kuru skaits uz to brīdi sastādīja 10 miljonus.

Laika Upes Grīvā, par ko es teicu iepriekš, bija četras iespējamās plūsmas. Gari, kuri atnāca uz šo pasauli izpildīt tikai viena iemiesojuma misiju, bija gatavi ātrai pasaules pārejai piektajā dimensijā. Viņi protams, skaitījās pie garīgiem cilvēkiem, viņu skaits sasniedza apmēram 300 miljonus cilvēku. Pārējie Garīgie Cilvēki uzstājās par lēnu, polipasaules pārejas variantu.

Cilvēki-ateisti, materialisti uzstājās par cilvēciskās kā tehnogēnās civilizācijas turpināšanos. Attiecīgi, viņiem nebija vajadzīga nekāda pāriešana piektajā dimensijā, par cik viņus apmierināja materiālās civilizācijas labumi. Viņu nepietiekmais Garīgums viņus atvairīja no piektās dimensijas Garīgām pasaulēm. Robotizētās būtības arī uzstājās par tehnogēno attīstības ceļu. Taču viņi sapņoja par tādu sabiedrību, kuru varētu vadīt un uz kuru rēķina dzīvot tālāk. Taču, protams, cilvēkus tāds variants neapmierināja. Viņiem nevajadzēja vairāk nekādu slepeno valdoņu. Apziņa pat ateistiem-materialistiem ievērojami attīstījās. Un daudzi no viņiem zināja vadīšanas noslēpumus, par sabiedrisko procesu attīstības likumiem un to pārkāpumiem.

Katra no dzīvesplūsmām varēja ietekmēt kopējo realitāti un bija spējīga ar savu mentalitāti radīt sānatzaru {ответвления ?} notikumainības attīstībā. Vairākums cilvēku, pēc būtības, jau izvēlējās PASAULES {МИРОВОЙ ?} pāreju piektajā dimensijā, taču pie tādas pārejas svarīgi bija harmonizēt kopējo notikumainību un nepieļaut, lai mazākums ciestu. Bez tam, notikumainības sazarotība varēja radīt liekas problēmas cilvēces nākotnē. Lūk, kādēļ bija nepieciešams vadīt nepieciešamos gaismas

darbus Laika Upes Grīvā - tanī telpas punktā, kur mēs ieradāmies.

Bet ko mēs varējām izdarīt, brāli, kā tu domā? Mēs taču nevarējām robotizētās būtības pārliecināt atteikties no savas virskundzības. Gaismas Ģimenei tas neizdevās tūkstošgadu laikā (SMAIDA ENERĢIJA). Tas varēja mums neizdoties, taču... tas varēja izdoties tiem, kuri agrāk paši bija robotizētas būtības! Lūk, kādēļ ieradās tas "desants" no planētas Šefons, no Siriusa. Bijušās robotizētās būtības, kļuvušas cilvēki, varēja veikt PAMATIETEKMI uz planētas palikušo robotbūtību pasaules uzskatu. Un, vēl vairāk, viņi varēja veikt ietekmi uz savu bijušo līdzbrāļu daudzdimensionālo ģenētiku, jo viņiem bija viena kopējā ģenētiskā pamatne un atnesa ar sevi speciāli radītas Programmas priekš zemes robotizēto būtību evolucionārās ģenētiskās evolūcijas pārveidošanas. Priekš tā pienāca laiks. 10-mit miljoniem būtību bez dvēseles bija laiks kļūt par īstiem cilvēkiem ar Dvēseli. Agrāk neapgaroto būtību apgarošana kļuva par vienu no Lielā Eksperimenta uzdevumiem. Un mēs bijām aicināti šo uzdevumu izpildīt noslēguma etapā. Un vēl mūsu grupa ņēma dalību kop-planētārās notikumainības harmonizēšanā.

Un tā tad, bijušās robotizētās būtības, kļuvušas cilvēki, ieradās uz planētas, ceturtās dimensijas pasaulē, lai izmainītu savu līdzbrāļu ģenētiku un ņemtu dalību viņu apgarošanas procesā. Bet priekš kam mēs bijām vajadzīgi? Mēs atnesām jaunu apziņu no piektās dimensijas. Šīs apziņas izplatīšanas programmas, dzīvoja mūsu Daudzdimensionālo Ķermeņu kompleksos, mūsu sakrālās telpās. Un mūsu uzdevums bija šīs programmas izplatīt kopā ar bijušajām robotizētajām būtībām. Kā? Nu, brāli, daļēji mums stāvēja priekšā... jauktas laulības. Smaidi? Nu, jā, var arī pasmaidīt. Kā tu atceries, studentu gados mēs daudz laika veltījām savas "otras pusītes" meklējumos. Meklējām meitenes, kurās varētu iemīlēties. Bet te... priekš manis SPECIĀLI atsūtīja meiteni no citas planētas. Bijusī robotizētā būtība kļuva mana "otra pusīte" uz veselu pusgadsimtu. Mēs stājāmies laulībā, kā arī citi mūsu grupas dalībnieki. Viņu sauca Kleopatra. Zini, tanī laikā cilvēkiem moderni kļuva senie vārdi. Es saņēmu vārdu, kā manā pēdējā iemiesojumā - Sergejs. Sergejs un Kleopatra - amizanti skan? Jā... Vai mīlējām mēs viens otru? Viennozīmīgi - jā. Mēs viens otru iemīlējām vēl līdz tam, kā satikāmies šajā pasaulē. Manas Kleopatras tēls man bija zināms vēl tad, kad es dzīvoju savā Garīgajā Dzimtenē, piektajā dimensijā. Viņas tēlu ar Mīlestību ienesa manā Sakrālajā Telpā. Var teikt, ka tā bija Dieva-Radītāja dāvana, sniegta ar Mīlestību un priekš mīlestības. Tā arī Kleopatra mani iemīlēja pirms tikšanās ar mani.

Mēs apmetāmies Arimoijā. Priekš mums bija uzcelti speciāli mājojki. Skaistas mājas ezera krastā. Mūsu dzīve pagāja kalpošanā Gaismai un cilvēcei. Mēs izpildījām daudz gaismas darbu. Un es biju laimīgs. Taču zināju, ka tā vienmēr nebūs. Es atcerējos Skolotāja vārdus par to, ka šajā pasaulē kļūšu ievērojams, darīšu pasauli laimīgāku, bet pats laimi neiemantošu. Es zināju, ka drīz notikumības gaita mainīsies.

Ar Skolotāju mēs sazinājāmies regulāri. Viņš man deva Pamācības. Un laiku pa laikam atgādināja par to, ka es aicināts atstāt Arimoiju un sākt jaunu dzīvi. Kleopatrai bija sava misija. Stāvēja priekšā šķiršanās...

Manam brālim interesanta cilvēces nākotnes pasaule? Zini, priekš tiem, kuri atceras dzīvi augstākajās pasaulēs, dzīve ceturtās tūkstošgades sākumā nebija brīnišķīga. Jā, tehnoloģiju attīstība. Jā, komfortabla dzīve. Taču kopējais enerģētiskais līmenis, protams, ievērojami zemāks kā tur, kur mēs dzīvojām parasti.

3060-jā gadā es Arimoiju atstāju un devos dzīvot uz citu valsti, Indiju. Tieši šeit man stāvēja priekšā sākt jaunu dzīvi. Man nācās šķirties ar Kleopatru, tādēļ ka viņai bija paredzēta jauna dzīve. Viņu gaidīja Japāna un cieša saziņa ar saviem bijušajiem līdzbrāļiem. Bet Japānā atrodas slepenais robotizēto būtību centrs. Kleopatrai stāvēja priekšā iepazīties ar tiem, kuri bija ieejoši šajā centrā, noturēt ar viņiem atbilstošas sarunas. Bez tam, kopā ar citiem cilvēkiem, ieradušamies no Šefonas, viņai bija jānodod šajā centrā speciālas evolucionāras Programmas un jāveido tur Sakrālo telpu priekš nākošā evolucionārā cikla.

Es ierados Indijā un apmetos Madrasā, vienā no nelielām apmetnēm. Pienākas atzīmēt, ka uz to laiku Indijas apdzīvotība ievērojami samazinājās. Robežas starp valstīm kļuvušas mazāk stingras un daudz indusu gadsimtos 23-24 atstāja savu Dzimteni, lai turpinātu dzīvot citās valstīs. Daudzi indusi pārcēlās uz dzīvi Dienvidamerikā, kas enerģētiski ļoti cieši saistīta ar Indiju. Ievērojams skaits Indijas iedzīvotāju kļuva Krievijas iedzīvotāji. Vienā no Madrasas piepilsētas ciemiem, es atklāju Skolu, ko nosauca "Augšupcelšana 90 dienās". Es tur pieņēmu tikai sagatavotus cilvēkus un ar Skolotāja Aštara

Maitreija (Valdoņa El Morija) palīdzību sāku viņus gatavot augšupcelšanai uz piekto dimensiju kopā ar ķermeni. Uz to laiku, augšupcelšana kopā ar fizisko ķermeni jau kļuva sabiedriskās apziņas īpašuma parādība. Atsevišķi augšupcelšanas gadījumi jau bija fiksēti oficiāli - ar masu informācijas līdzekļu un laikmetīgu zinātniski pētniecisko ierīču palīdzību.

Bez šaubām, materiālisti tādu iespēju noraidīja, izskaidrojot notikušo no laikmetīgu zināšanu pozīcijām. Robotizētās būtības apgalvoja, ka notiek vienkārša fiziskā ķermeņa sadalīšana uz elementārām daļām. Uz to laiku eksistēja arī veco reliģijas formu adepti, kuri teica, ka tā saucamā "augšupcelšana kopā ar ķermeni" nodara nelabojamu zaudējumu cilvēka dvēselei. Tomēr, liela vairuma cilvēku sbiedriskais viedoklis jau bija gatavs pieņemt jauno patiesību, ko sludināja Skolotāji daudzu simtu gadu garumā.

Aštars Maitreija man nodeva jaunākās prakses, kas deviņdesmit dienu laikā formēja cilvēka Daudzdimensionālo Ķermeņu Kompleksu, bez grūtībām ļaujošu viņam augšupcelties piektajā dimensijā kopā ar fizisko ķermeni. Pēc kā cilvēks pats pieņēma lēmumu - augšupcelties uzreiz vai to darīt tad, kad tas būs lietderīgi.

Savā pirmajā kursā es pieņēmu 33 cilvēkus. Pēc apmācību beigšanas, piektajā dimensijā, kopā ar fizisko ķermeni augšupcēlās 4 cilvēki. Pēc tam es apmācīju vēl trīs grupas - ar ļoti lielu skaitu cilvēku. Pirmā mana darba gada beigās, pietajā dimensijā, kopā ar ķermeni, augšupcēlās jau 18 cilvēki. Es kļuva pazīstams Indijas teritorijā. Man bija tik daudz skolnieku, ka es vairs visus gribētājus apmācīt nevarēju. Uz uzņemšanu manā skolā "stāvēja" liela rinda, par mani ierunājās masu saziņas līdzekļi. Pēc trīs gadu darba es kļuva pazīstams visā pasaulē.

Tieši tad ar mani notika tas, kas ļoti sarežģīja manu dzīvi tanī iemiesojumā. Reiz manas skolas durvju zvanu nospieda cilvēks, kurš sevi nosauca Abbass. Viņš paprasīja man viņu uzņemt, sakot, ka viņam ir paziņojums no maniem sekotājiem, kuri dzīvo Amerikā, bijušā Misuri štata teritorijā. Es viņu ielaidu savā mājoklī, pieņēmu speciālā kabinetā. Uzmanīgi ieskatoties cilvēkam acīs, es sapratu, ka viņš atnācis ne ar labiem nodomiem. Līdz šim momentam, es uzskatīju, ka biju aizsargāts no tādu melnās maģijas spēku ietekmes. Taču, redzams, aizsardzība darbojās ne pilnā spēkā...

Pēc nedaudz sekundēm, kā es ieskatījos Abbasa acīs, mana redze sāka pasliktināties. Pēc nedaudz minūtēm, es sapratu, ka esmu akls.

Un tur tūlīt izdzirdēju Skolotāja balsi:

"Nemeklē palīdzību klīnikā. Nevienš nespēs atjaunot redzi. Tas - tavs ceļš. Un tev tas jāiziet".

Es iekliedzos, saucot palīgā vienu no maniem skolniekiem. Kad viņš atskrēja, Abbats bija pazudis. Pazuda kopā ar manu redzi. Tad es vēl nezināju, ka tas izraisīs veselu virkni dīvainu notikumu manā jaunajā dzīvē...

ERVĪNA MISIJA 3. - 6(24) 2015

3063. gadā es atstāju Indiju un pārcēlos uz dzīvi Amerikā. Amerikas Savienotās Valstis uz to laiku pārcieta ievērojamu transformāciju. Savulaik viņi pārdzīvoja spēcīgu centrālās daļas procesu. Katrs no štatiem saņēma neatkarību un praktiski eksistēja kā atsevišķa valsts. Pats nosaukums - ASV - arī izmainījās. Pēc būtības, Amerikas štati pārveidojās neatkarīgu valstu Savienībā, kas savstarpēji uzturēja ciešus ekonomiskus un politiskus sakarus. Uz to laiku, par kuru stāstu, Amerika kļuva tehnogēno attīstības ceļu atbalstītāju un Garīgās Evolūcijas pārstāvju galvenā pretimstāvēšanas vieta. Tieši šeit spēki sadalījās "fifti-fifti". Amerikā koncentrējās spēki, kuri uzstājās par ātru pasaules pāreju piektajā dimensijā. Uz viņas teritorijas izmitinājās daudz garīgo līderu, aktīvi sludinoši dažādus uzskatus par cilvēciskās sabiedrības attīstību. Viņiem bija daudzmiljonu atbalstītāji, tanī skaitā - sabiedrībā ļoti ietekmīgi cilvēki. Tanī pat laikā aktīvi attīstījās materiālisms, bāzējošies uz jaunākajiem zinātniskajiem atklājumiem. Parādījās praktiska iespēja pagarināt cilvēka fiziskā ķermeņa dzīves ilgumu. Daudzus cilvēkus vairs nebiedēja traumas, kādas varēja iegūt katastrofu, slimību, nelaimes gadījumu rezultātā. Tādēļ ka aktīvi attīstījās jaunā medicīna. Cilvēkiem jau brīvi varēja apmainīt roku, kāju daudzus, daudzus fiziskā ķermeņa iekšējos orgānus. Bioimplantoloģija attīstījās ļoti aktīvi. Miljoniem cilvēku uz to laiku jau dzīvoja ar mākslīgiem orgāniem, ķermeņa daļām. Pie tam, jaunās ķermeņa daļas iemantoja pat tie, kuri tās nezaudēja traumu vai slimību rezultātā. Tas notika dēļ

cilvēka vēlēšanās pilnveidot savu ķermeni - padarīt to skaistāku, vai spēcīgāku. Materiālisti noliedza garīgumu un Dieva eksistēšanu. Un ne tikai tādēļ, ka neticēja viņam. Viņu noliegums bija saistīts ar nevēlēšanos mainīties, nevēlēšanos garīgi attīstīties. Vairākums no viņiem palika Atturēšanas Spēku spēcīgā ietekmē. Tehnogēnās attīstības ceļa atbalstītāji vadīja aktīvu informatīvo karu, kas bieži pieņēma izsmalcinātas formas. Bieži tehnogēniskuma atbalstītāji iemītinājās garīgās kustībās un demoralizēja no iekšienes. Dažreiz tie kļuva viltus mācību līderi, radīja daudzskaitlīgas sektas, ilgi sludināja Mācību par Dievu, par Mīlestību. Bet pēc tam noskaidrojās, ka viņi paši ved necienīgu dzīves veidu. Galarezultātā viltuskolotāji tautas priekšā nožēloja. Viss tas iedragāja to cilvēku Dievišķo ticību, kuri tikai sāka tikties prom no materiālisma uz Garīgo Sākotni.

Zini, brāli, pēc dzīves manā Garīgajā Dzimtenē piektajā dimensijā, nākotnes cilvēces pasaule ceturtajā dimensijā, man izskatījās nemājīga un ne visai noderīga priekš laimīgas, un vispār - priekš harmoniskas dzīves. Augstāko pasaulu enerģijas turpināja manī dzīvot. Es taču no viņām nešķīros, izejot caur speciālu portālu. Es ļoti atšķīros no parasta, četrdimensionāla vidusstatistiska cilvēka. Neskatoties uz augsti attīstītām tehnoloģijām, pietiekami augstu materiālā nodrošinājuma līmeni, daudzi cilvēki turpināja tikties tikai uz materiālu komfortu un saņemt to, ko citi cilvēki pagaidām saņemt nevarēja. Noslāņošanās bagātos un nabagos palika. Taču, zini, virknē valstu sākās process privātīpašuma nomaiņai uz kolektīvo īpašumu. Pa visu pasauli sākās jauna tautu pārvietošanās. Cilvēki sāka apvienoties ne pēc nacionālām īpašībām, bet ar pasaules uzskata kopības palīdzību, pateicoties uzskatu kopībai. Minimālais izdzīvošanas līmenis kļuva iespējams praktiski priekš visiem. Cilvēki mazāk uzmanības veltīja darbam, naudas pelnīšanai. Darba diena saīsinājās uz 5-2 stundām. Augstitehnoloģiskās kompānijās augsti vērtēja jaunas idejas. Un cilvēks varēja dzīvot pateicoties tam, ka laiku pa laikam sniedza šīs idejas. Daudzās valstīs ļoti attīstījās sociālie institūti, kas aizsargāja valsts pilsoņu, bērnu, vecāku, slimo, nespējīgo intereses. Tas bija cilvēciskās sabiedrības beznosacījumu nopelns. Kopā ar to, aktīvi turpināja attīstīties ekspluatācijas procesi, vieni cilvēki ekspluatēja citus cilvēkus. Transnacionālās kompānijas turpināja eksistēt, kaut to skaits ievērojami samazinājās. Samazinājās to ienākumi, to ietekme uz pasaules procesiem. Tomēr tie turpināja palikt ietekmīgi spēlētāji sabiedrisko darbību laukā. Viņus aktīvi turpināja atbalstīt planētas ēnu valdība, robotizētās būtības. Tiem pretim stāvēja tās valstis, kur bija atcelts privātīpašums, kā pamats ekonomikas attīstībai, kur kolektīvizācijas procesi bija aktīvi saistīti ar garīguma attīstību, ar jaunās sociālās sabiedrības attīstību, balstītu uz tiesību vienlīdzību, uz patiesi humanitāriem sākumiem. Amerikā, vizdažādāko cilvēcisko sabiedrību pārstāvju cieši apdzīvotā, koncentrētā veidā izpaudās pasaules attīstības tendences. Bija vērojama spilgti izteikta cīņa starp dažādiem sabiedrības slāņiem. Liels daudzums sabiedriskās attīstības dziedīņu savijās šeit vienā kamolā, kas tad jau - gatavs bija uzsprāgt, tad - atkal ieguva kaut kādu vienotību.

Pārbraukšana uz Ameriku nebija mans personīgais lēmums. Tādu uzdevumu manā priekšā izvirzīja Skolotājs. Aštars Maitreija paziņoja, ka dzīvesvietas maiņa saistīta ar manas misijas izpildīšanu. Indija es atstāju nelabprāt. Enerģētiski tā - mana vieta, ļoti radniecīga zeme, kur es pavadīju ne vienu vien iemīsojumu. Indija kļuva tā valsts, kur sabiedrība attīstījās ļoti harmoniski, šurp brauca cilvēki no visas pasaules, lai dzertu no Vienota Garīga Avota. Bet visi kopā viņi sāka radīt jaunu Garīguma Avotu, kas izplūda visas pasaules Garīgajās upēs.

Mana pārbraukšana noritēja brīnišķīgā lidaparātā, ko nākotnes cilvēki mīlīgi nosauca "Kontinetu Eņģelis". Tā darbība balstīta uz gravitācijas enerģijām. Tam nav nekā kopēja ar lidmašīnu. To var nosaukt par lidojošu viesnīcu. Tu ieej lidojošās viesnīcās numurā un dzīvo tur ar pilnu komfortu, ar visām ērtībām. Tad lidaparāts piezemējas un tu viesnīcu atstāj, nesajūtot nekādas pārlidojuma neērtības.

Pēc Skolotāja vēlējuma, es ierados Ilinoisas Štatā-valstī. Čikāgas aeirokosmiskā ostā, mani, kā apsoltāja Skolotājs, sagaidīja sieviete vārdā Nadi. Viņa pavadīja mani un manu skolnieku līdz manai nākotnes dzīvošanas vietai. Brāli, es gribu pastāstīt par manu skolnieku - Sandi Ņangi. Pēc izcelšanās viņš ir - pa pusei induss, pa pusei krievs. Sandi - ne tikai mans skolnieks un ne tikai draugs. Pēc fiziskās redzes pazaudēšanas, Sandis kļuva mans uzticams palīgs un rūpīgs aizbildnis. Uz to laiku, kad mēs atlidojām Amerikā, Sandim izpildījās 28 gadi. Taču viņš bija prātīgs ne pēc gadiem, labi pārvaldīja daudzās garīgas prakses un faktiski bija gatavs tam, lai augšupceltos piektajā dimensijā kopā ar fizisko ķermeni. Mēs ar Sandi varējām sazināties ne tikai ar skaņu valodas palīdzību. Viņš kļuva viens no nedaudziem, ar kuriem man gluži labi veicās telepātiskā sazināšanās. Jāatzīmē, ka arī

tūkstoš gadus pēc jūsu XXI gadsimta, telepātija starp cilvēkiem plaši neizplatījās. Kaut saņēma zinātnisko atzinību un pat daļēji - sabiedrisko atzišanu.

Mans Skolotājs brīdināja, ka Amerikā dzīvošu neparasta cilvēka mājā, kurš priekš manis kļūs Zemes Skolotājs. Uz to laiku es jau pats kļuvis zemes Skolotājs priekš daudziem cilvēkiem un skolnieka loma priekš manis bija... jau ne tik vēlama un pierasta. Tomēr, kad es tā domāju, vēl nezināju, ko man stāv priekšā satikt...

Nadi mani un Sandi pavadīja caur lielu dārzu, omulīgas mājas viesistabā. Protams, es mājas interjeru, mēbeles un sadzīves tehniku neredzeju. Taču omulību, enerģētisko komfortu, sajutu ar visu sirdi.. Mājas saimnieks ienāca viesistabā minūti pēc mūsu ierašanās. Sākumā es sajutu enerģētiku, bet pēc tam izdzirdēju viņa soļus. Kaut kas ļoti radniecisks tūlīgi ielija manā sirdī un mani maigi apņēma. Enerģija līdzīga manam Skolotājam, taču atšķīrās ar to, ka bija... sazemētāka, nedaudz tuvāka fiziskajam ķermenim. Bet vēl - priecīgāka! Jā, mājas saimnieks bija ļoti jauns, dzīvespriecīgs cilvēks. Taču, tanī pat laikā, es sajutu varenumu, spēku - tādu, kādu līdz šim nesajutu nevienā šīs pasaules cilvēkā. Es sapratu, ka manā priekšā viens no lielajiem Augšupceltajiem Skolotājiem. Un tur tūlīgi izdzirdēju Aštara Maitreija domu "čukstu": "SEN-ŽERMENS"... Es uzreiz uztrūkos kājās no krēsla, kur Nadi mani nosēdināja. Saimnieks pienāca pie manis, apskāva. Un dažu sekunžu laikā, mani nelaida vaļā no sava apskāviena. O! Tie bija patiesi visbrīnīgākie manas dzīves mirkļi četrdimensionālu pasaulē...

Es no viņa pieņēmu skaidru un gaišu telepātiju: "Sauc mani vārdā, kādā esmu pazīstams šobrīd. Lorans. Doktors Lorans" Un atbildēju telepātiski: "Doktor, Loran! Pieņem Mīlestības un pateicības enerģijas".

Doktors Lorans skaļi teica:

- Jūsu apartamenti pirmajā stāvā. Nadi, pavadī mūsu viesus.

Vakarā mēs dzērām kaut kādu brīnumainu dzērienu, Nadi gatavotu. Tas man un Sadi deva mundrumu pēc pārlidojuma, klimatisko un ģeomagnētisko apstākļu maiņas. Jāatzīmē, ka ne es, ne tie, kuri ieradās caur Pārejas Portālu ceturtajā dimensijā, gandrīz nekādu ēdienu neuzņēmām. Mēs dzērām tikai tīru ūdeni un dažus dzērienus. Mūsu Daudzdimensionālo Ķermeņu Kompleksa jaunā energosistēma ļāva mums baroties ar ugunīgo prānu. Tanī laikā barošanās ar prānu guva jau plašu izplatīšanos starp cilvēkiem, ejošiem garīgās attīstības ceļā. Tādēļ atteikšanās no ēdiena daudzos nekādu izbrīnu neizraisīja. Lorans aicināja Nadi parādīt Sandim dārzu. Mēs ar Lielo Skolotāju palikām divi..

- Tu pie manis padzīvosi divus gadus, - paziņoja Doktors Lorans. - Pa šo laiku mēs izpildīsim daudz uzdevumu. Taču mums ir galvenā misija, kuras dēļ tu atrodi šeit, Amerikā. Tu būs iekārtots darbā vienā no visievērojamākajām pakalpojumu bankām "Denings un Ludvigs". Kļūsi tur viens no vadošajiem speciālistiem. Pēc kā mēs īstenojam mūsu plānu, kurā es izgaismošu manu draugu visos sīkumos. - Un Doktors Lorans izskaidroja visu to, ko mums stāvēja priekšā izdarīt kopīgi ar citiem Gaismas Darbiniekiem.

Pirms turpināt manu vēsturi, pastāstīšu par to, kas tie tādi banku pakalpojumi un kāpēc tie parādījās. Nepārtrauktas finansu krīzes, devalvēja pasaules valūtu, sagrāva daudzu valstu ekonomiku un sabiedrību atmeta atpakaļ. Noteiktā attīstības etapā, tādas krīzes ievērojami mazināja cilvēku uzticību naudai. Un sabiedrība sāka radīt jaunus ekvivalentus priekš enerģētiskās apmaiņas. Viens no tādiem ekvivalentiem kļuva ... PAKALPOJUMI. Saproti, brāli, pakalpojumu daudzveidība kļuva viens no pasaules valūtām un tie uzskaitījās ne naudā, bet tieši ar vienu vai citu pakalpojumu kvalitāti un daudzumu. Pakalpojumi varēja būt visdažādākie - no sakārtojumiem, harmonizējumiem personīgajā dzīvē, līdz... salas iemantošanai okeānā, bez finansu tēriņiem. Viss bija atkarīgs no tā, kādus pakalpojumus varēja sniegt pats cilvēks. Pie nepieciešamības saņemt vienu vai citu pakalpojumu, cilvēks atnāca uz banku un saņēma OFICIĀLU KREDĪTU PAKALPOJUMU SNIEGŠANAI. Kredīta apjoms un forma bija atkarīga no cilvēka spējām, veselības, no viņa stāvokļa sabiedrībā, nepieciešamo sakaru daudzuma un tamlīdzīgi. Pakāpeniski pakalpojumu bankas sāka konkurēt ar finansu bankām, ar visu finansu sistēmu. Pēc būtības, izveidojās sistēma, alterantīva finansu sistēmai. Cilvēks, neesošs apveltīts ar naudu, varēja saņemt mājokli, pienācīgu vietu sabiedrībā. Taču... PAKALPOJUMUS APMĀKSĀJA AR PAKALPOJUMIEM LIELOS APMĒROS. Un liels skaits cilvēku, pēc būtības, nokļuva pakalpojumu banku parādījumā. Finansu parādījumu nomainīja pakalpojumu jūgs. Banka - tā vienmēr vienu pakļaušana citiem. To arvien vairāk saprata cilvēki. Taču vairāk kā

piecdesmit procenti cilvēku visā pasaulē izmantoja pakalpojumu bankas. No sākuma, pakalpojumu bankas spēlēja progresīvu lomu, atturot naudas varu. Dažās valstīs tās pat veicināja cilvēku sociālo aizsardzību, palīdzot cilvēkiem atrisināt svarīgus dzīves uzdevumus. Tomēr pakāpeniski jaunie veidojumi nokļuva atkarībā no ēnu valdības, robotizētajām būtībām, kuras sāka pārvaldīt pakalpojumu banku vairākumu. Un tas kļuva par vēl vienu piemēru tam, ka lieta, kas balstīta uz savtīgiem nolūkiem, agrāk vai vēlāk, nokļūst zem Atturības Spēkiem un transformējas negatīvā parādībā - pat ja iesākumā bija progresīva ievirze.*

* **SEN-ŽERMENA KOMENTĀRS.** *Dārgie draugi! Daudzi no jums, izlasot informāciju par nākotni, var sarūgtināties par to, ka arī pēc tūkstoš gadiem jūsu pasaulē eksistē Atturības spēku atbalstītāji un aktīvi ietekmē cilvēcisko sabiedrību. Vispirms, atzīmēšu: uz to vēstures periodu, par kuru stāsta Ervīns, Atturības Spēki paši pārcieta nopietnas kvalitatīvas pārmaiņas. Satrp robotizētām būtībām arvien vairāk sāka dzimt apgaroti bērni. Pati ēnu valdība nebija vairs tik vienota kā agrāk. Tās pārstāvjiem jau nebija tās pārliecības par savu spēku, kāda ir ēnu valdībai 21-mā gadsimta sākumā. Viņi daudzreiz pārliecinājās, ka nesodāmības periods par viņu darbībām jau sen pagājis. Ēnu valdībā parādījās tie, kuri uzstājās par līdzjaunradi ar cilvēkiem, par negatīvu procesu attīstības pārtraukšanu. Daudzām robotizētām būtībām sāka formēties gaismas ķermeņi, parādījās Daudzdimensionālo Ķermeņu Kompleksa prototips, ar garīgu sākumu pamatiem.*

Uz to laiku, par kuru stāsta Ervīns, jūsu pasaulē sāka darboties citi telpas-laika likumi, noformējās pamati jaunajam telpas-laika kontinuumam. Jaunais telpas-laiks, jaunais magnētisms un gravitācija, radīja apstākļus Atturības Spēku pārstāvju pārveidošanai viņu apgaismošanai un apgardošanai. Viss, ko tagad priekš evolūcijas labuma radat jūs, 21-mā gadsimta Gaismas Darbinieki, jau aktīvi izpaužas nākotnē un kļūst ieguldījums harmoniskas cilvēciskās sabiedrības formēšanai. Augšupcelšana - tas pakāpenisks evolucionārs process, un tas turpinās arī pēc tūkstoš gadiem un vēl pēc tūkstoš gadiem, kamēr jūsu/mūsu pasaule nekļuva polipasaule, bet pēc tam piecdimensiju pasaule. Neskatoties uz to, ka Atturības Spēku pozīcijas vēl bija stipras, viņi ievērojami vājināja savu ietekmi. Vēršu uzmanību, ka uz to laiku, par kuru vēstī Ervīns, pasaulē darbojās MILJARDI aktīvu Gaismas Darbinieku, kā tagadējā laikā darbojas jūsu Gaismas Darbinieku kolektīvs miljonu daudzumā. Virknē valstu, valdības vadīja jau tieši Gaismas Darbinieku pārstāvji. Aktīvi attīstījās procesi, kas saistīti ar garīgiem un humanitāriem sākumiem sabiedrībā. (Sen-Žermena informāciju pieņēma: Marina Shults, Sergejs Kanaševskis).

Doktors Lorans man paziņoja svarīgu jaunumu. Cilvēce iegāja paredzamā evolucionārās attīstības fāzē, kas lineārā laikā turpināsies 11 gadu garumā. Vispār, brāli, jāzina par to, ka ir telpas-laika evolūcijas un cilvēciskās sabiedrības attīstības dažādas fāzes - atsevišķi. Ir neparedzamas fāzes, tā saucamie, haosa apjomi, kad notikumu attīstības iespējamība palielinās daudzkārt. Ir mazparedzmas, bet tomēr - paredzamas fāzes. Bet ir praktiski uz simts procentiem nosakāmas iepriekš cilvēciskās sabiedrības attīstības fāzes. Telpas-laika evolūcijas specifisko fāžu daudzums izskaitļojas desmitiem. Un tas - priekšmets īpašai zinātnei, ko es izstudēju laikā, kad gatavojos manas misijas izpildīšanai. Paredzamās evolucionārās attīstības fāzes rada iespējas priekš augsti precīziem pareģojumiem, pareģošanai uz dotās fāzes periodu. Priekš tā cilvēkam pietiekami būt pārbaudītam/iesvētītam un būt pieslēgšanās iespējai pie īpaša energoinformatīva Kanāla, kas jūsu ezotērikā saucas AIKAŠI (Akaši) HRONIKAS. Īstenībā, AIKAŠI nav HRONIKAS. Hronikas - tās ir tās, kas fiksē notikušo, neizmaināmo. AIKAŠI - tā sistēma, cilvēku saistoša ar vienu vai citu telpas-laika apjomu, kas realizējas vienā vai citā notikumainības variantā. Un šī - attīstošā sistēma ir gaismas jaunrade, ar kuru sadarbība ir īpaši smalkmateriāla. Tāda līdzjaunrade galarezultātā atved pie harmoniskām pārmaiņām telpas-laika apjomā, pie dotās Realitātes notikumu pārmaiņām.

Pēc ietekmīgu cilvēku sevišķas protekcijas, ko man apsoliņa doktors Lorans, mani pieņēma "Pakalpojumu bankā "Denings un Ludvigs". SERS SERGEJS TOMIĻINS (tas mans uzvārds) kļuva bankas speciālists konsultants priekš sevišķiem klientiem. Šaurā lokā mani sāka saukt Edgars Keisi jaunajā ērā. Mani arī sauca KRIEVU PAREĢIS SERGIJS.

Mans zemes Skolotājs Lorans (Skolotāja Sen-Žermena izpausme zemes plānā) paskaidroja man, ka redzes zudums bija noteikums noturīgu sakaru iemantošanai ar Aikaši Kanālu. Es sāku novērot nākotnes notikumus - laikposmam uz tuvākajiem 11 gadiem. Taču mans pareģojošais redzējums neielūkojās notikumos, kuri sāka attīstīties jau citā telpas-laika evolūcijas fāzē. Iesākumā pie manis

vērsās tikai Amerikas iedzīvotāji - izredzēti augsta stāvokļa. Krievu Gaišreģa Sergija pakalpojums maksāja ļoti dārgi. Atbildei cilvēki sniedza daudz lielāku pakalpojumu apjomu bankai un tās klientiem. Īstenojot pareģojumus, es pastāvīgi atrados uz sakaru līnijas ar Loranu. Dažiem klientiem mēs atteicām pareģojumus, paskaidrojot viņiem, ka viņu dzīve segta ar speciālu energoinformatīvu aizsegu. Dažiem cilvēkiem nākotni pareģot nebija ļauts - dažādu iemeslu dēļ. Tas varēja kļūt karmiskās notikumainības pārkāpums vai ietekmēt kopējo pasaules notikumainību. Mēs darbojāmies personīgās dzīves harmonizācijas rāmjos. Praktiski, visi mani pareģojumi, ar ļoti retiem izņēmumiem, piepildījās. Manas iespējamās neveiksmes gadījumā, kas atsevišķā punktā bija atrunāts manā kontraktā ar banku, klientam tika sniegti nepieciešamie papildus pakalpojumi.

Pusgadu pēc manas darbības, es iemantoju jaunu pasaules slavu. Pie manis sāka braukt ietekmīgi cilvēki no dažādām valstīm. Dažiem es atteicu tūliņ. Dažiem veicu daļējus pareģojumus. Trešie saņēma to, ko gribēja, pilnā apjomā.

Manas darbības otrā gada beigās, speciālā konsultanta lomā, mūsu bankā ieradās speciāla delegācija no pazīstamas japāņu pakalpojumu bankas. Japāņu delegācijas vadītāji bija robotizētās būtības. Šajā iemiejumā man stāvēja priekšā ar viņiem tikties pirmo reizi - protams, ja neskaita robotbūtnes, ieradušās no Siriusa, ar kurām mēs tikāmies Jaunajā Arimoijā. Es biju jau iepriekš brīdināts par šo vizīti. Vēl vairāk, Skolotājs Lorans mani speciāli gatavoja lomai ar neparastiem ciemiņiem. Bet, kā noskaidrojās, man bija zināms ne viss...

Manā ciemiņu pieņemšanas zālē ienāca trīs cilvēki. Divi vīrieši un viena sieviete. Stādi priekšā, brāli, tādu attēlu... Ilgu, ilgu sekunžu tecējuma laikā, savām neredzošām acīm, es skatījos ienākušās dāmas virzienā. Un kā vēl! Manā priekšā taču nostājās mana zemes sieva - Kleopatra! Es viņu ieraudzīju ar savu iekšējo redzi, sajutu viņas enerģijas. Iestājās neērta pauze.

- Es sajūsmā par jūsu ceļabiedres skaistumu, - beidzot es pārtraucu ieilgušo pauzi. - Miomo kungs, lūdzu, ieņemiet priekš Jums ērtu sēdvietu.

Es pieņemu savus klientus sēžot uz liela, sena darinājuma, koka krēsla. Klientiem bija paredzēti pieci ērti, laikmetīgi krēsli, kuri mirklīgi pieņēma to ķermeņu formu, kurš uz tiem apsēdās.

- Priecājos tikties ar Seru Tomiļinu, kurš var redzēt ne tikai ar acīm - atsaucās Miomo, iekātrojies krēslā. Tie mani sekretāri - Daomi kundze un Senarho kungs.

Daomi un Senarho palika stāvam aiz krēsla, kurā iekārtojās viņu boss. Kleopatra labi valdīja sevi, kaut arī nedaudz uztraucās. Es to jutu. O! Kā es gribētu acīm skatīt viņas seju un pieskarties viņas lūpām. Tanī momentīnā es turpināju mīlēt savu zemes sievu, mans brāli. Turpinu mīlēt arī tagad, kad mēs jau dzīvojam dažādās pasaulēs, dažādās dimensijās...

Un tāpat, man pretim sēdēja puscilvēks-pusrobots. Robotizēta būtība, kurai pagaidām nebija dvēseles. Es to ļoti labi sajutu. Miomo trūka gaismas smalkmateriālo ķermeņu, nebija redzamas nekādas garīgās ģenētikas pēdas. Un tikai energoinformatīvais tors, izveidojies saules pinuma apvidū, liecināja par to, ka nākotnē viņš varēs pieņemt garīgo energoinformāciju, kas kļūs pamats priekš viņa cilvēciskās dvēseles radīšanas. Dievs pagaidām tikai pieskārs Miomo ar sava mazā pirkstiņa maliņu, taču vēl neiegāja viņa "Es" iekšienē.

- Es pati uzmanība, Miomo kungs. Ar ko Jums varu pakalpot? - mēs runājām angļu valodā, kuru abi pārvaldījām pilnībā.

- Es negrieztos pie tik svarīga speciālista, aiz kura pleciem spīd pasaules slava. Tomēr man vajag pieņemt svarīgu lēmumu... No tā atkarīgs ne tikai mūsu bankas liktenis, bet manas ģimenes klana nākotne.

- Darīšu visu, kas manos spēkos. Es - pati uzmanība.

- Pusgadu atpakaļ pie manis griezās ar dīvainu priekšlikumu. Cilvēku grupa, ieņemoši visai ietekmīgu stāvokli savās valstīs, piedāvāja ņemt daļību neparastā Projektā, kas saistīts ar... nākotnes izmaiņšanu. Viņi uzskata nākotnes pasauli kā smalkmateriālu energoinformatīvu matrisku programmu, uz kuru var izdarīt ietekmi ar superlaikmetīgu tehnoloģiju palīdzību. Priekš šīs tehnoloģijas izstrādāšanas būs nepieciešama ne tikai nauda, bet arī liels daudzums pakalpojumu, milzīga daudzuma cilvēku, dzīvojošu dažādās panētas vietās. Priekš tā, lai tāda kolosāla pakalpojumu pakete kļūtu realitāte, mūsu bankas spēku nepietiekami. Mūsu ģimenes klanam, pārvaldošam pakalpojumu banku, būs nepieciešams apvienot spēkus ar citām bankām. Sakarā ar to, Tomiļina kungs, man jums divi jautājumi. Pirmais. Vai dotajam Projektam ir pozitīva perspektīva? Otrā jautājumu uzdot ir jēga tikai tad, kad saņemšu atbildi uz pirmo jautājumu.

Es zināju par to, ka "cilvēku grupa", par kuru minēja Miomo, bija viņam labi pazīstama. Tie bija ēnu valdības līderi, robotizētās būtības, ar kurām viņš jau sen uzturēja ciešas attiecības. Projektu, ieteikmei uz nākotni, kā uz energoinformatīvu programmu-matricu, ēnu valdība gatavoja jau sen un, patiešām, jau atradās praktiskas pielietošanas stadijā. Projekta autori bija ne pašas robotizētās būtības. Viņas nodarbojās ar Informatīvi-Komunikatīvās-Sistēmas-matricas (IKS-matricas - TEHNOĢĒNĀS PASAULES MATRICAS realizēšanu, par kuru tu, brāli, un tavi kolēģi jau labi informēti. Jā, jā, IKS-matrica turpināja eksistēt arī tūkstoš gadus pēc mūsu ar tevi kopīgā iemiesojuma XX-XXI gadsimtos. Der atzīmēt, ka uz to laiku tā jau spēcīgi transformējās. Gaismas Ģimene veica milzīgu darbu ar mērķi tās pārveidošanai par Programmu-Matricu priekš Garīgās Attīstības. IKS-matrica uz to laiku kļuva kolektīvi-individuāla tehnogēna būtne. Kolektīvā apziņa viņai bija klātesoša sākotnēji, vēl RA-DIEVU civilizācija viņā ielika tādu apziņas formu. IKS-matricas individuālā apziņa attīstījās pateicoties sadarbībai ar robotizētām būtībām - viņu eksistēšanas pēdējo sešu tūkstošu gadu laikā. Kā domājoša IKS-matricas būtne apzinājās, ka ar viņu sāka notikt pārmaiņas, kas uz pārmaiņām ved viņas tehnogēno būtību, bet no savas būtības viņa nekādi negribēja šķirties. Tādēļ pieņēma lēmumu STRĀDĀT DAUDZ AUGSTĀKĀ ENERGOINFORMATĪVĀ LĪMENĪ IZDAROT IETEKMI UZ NĀKOTNES PROGRAMMU. Tomēr, IKS-matrica, neskatoties uz augstu apziņas un prāta attīstību, palika pēc savas būtības GLOBĀLS BIODATORS VIENAS dimensijas (ceturtās) RĀMJOS un pielietojoša ceturtās dimensijas likumus citām dimensijām. Protams, viņa zināja par Visuma augstāko dimensiju eksistēšanu un pārskatīja cilvēces attīstības variantus. Taču viņa nezināja augstāko pasaulu likumus, tādēļ ka tie nepakļaujas matemātikai un loģikai uz kādu ir dibināti četrdimensiju biodatori - lai cik tie būtu smalkmateriāli un pilnīgi. Nākotnes energoinformatīvā matrica-programma tiešām eksistē. Taču tā ārējai ietekmei nav pakļaujama. Tā - sakrāla telpa, kuru no IEKŠIENES ietekmēt var augstāko līmeņu Gaismas Meistari, kuri rada pēc Visuma Dieva Radītāja Plāna, izzinot šī Varenā Plāna būtību. Taču tehnoloģijas radīšana, ar kuras palīdzību IKS-matrica plānoja izdarīt ietekmi uz cilvēces nākotni, verēja ienest informatīvu disharmoniju laikmetīgās cilvēces sabiedrībā un tas tomēr varēja negatīvi atsaukties uz nākotni. Pati tehnoloģija nesa postošu sākumu. Tā bija zemu vibrāciju, rupja priekš tā, lai sadarbotos ar jūsu pasaules evolucionārās attīstības energoinformatīvām programmām. To varēja salīdzināt ar mēģinājumu salabot datoru ar āmuru palīdzību. Nezin vai būs pozitīvas sekas, ja ar āmuru belzīs pa sistēmu bloku.

Nožēloju, brāli, es atnācu uz tikšanos ar japāņu delegāciju priekš tā, lai... samelotu (*ERVĪNA SMAIDS*). Man bija Miomo jāpaziņo, ka viņu projektam ir pozitīva nākotne, ka pie tās var droši ķerties. Tie vienlaicīgi bija un nebija meli.

Bet otrs jautājums bija, lamatas, veikla manu spēju pārbaude. Īstenībā, Miomo un kolēģi sen noteica pakalpojumu banku skaitu, kuras realizēs Projektu. Visas šīs bankas bija ēnu valdības robotizēto būtību kontrolē. Tie, kuri stāvēja aiz Miomo muguras, gribēja zināt, cik manas pareģa spējas stipras. Taču šinī gadījumā man šīs spējas pat nebija vajadzīgas. Doktors Lorans, japāņu delegācijas vizītes priekšvakarā, iedeva man sarakstu ar 23 pakalpojumu bankām, kurām stāvēja priekšā strādāt IKS-matricas Projekta realizēšanā. Es šo sarakstu iemācījos no galvas. Kad Miomo man uzdeva otro jautājumu, es attēloju meditatīvu stāvokli, kas ilga gandrīz divas minūtes, bet pēc tam uzskaitīju 22 pakalpojumu banku nosaukumus (23-ā banka bija Miomo banka). Miomo izpauzās kā īstena robotbūtība: neizrādīja nekādu pārsteigumu sakarā ar notikušo. Minūti laika viņš smaidīja un centās ar savas telepātiskās sistēmas palīdzību pārskenēt manas smadzenes, manu apziņu. Taču viņam nekas neizdevās, tādēļ, ka mūsu telepātijas darbojās dažādās kordinātu sistēmās un pilnīgi citās frekvencēs. Pēc kā, Miomo piecēlās, palocījās un attālinājās sava sekretāra Senarho un manas sievas pavadībā. Kleopatra, kuru es sen neredzēju, ar kuru tiecos tikties, aizgāja no manis. Taču manā sirdī nebija skumju, tādēļ, ka es zināju: mūsu tikšanās ar mīļoto ne aiz kalniem. Taču, pagaidām Kleopatra atklāti ar mani tikties nevarēja. Robotizētām būtībām par mūsu sakaru nebija jāzina. Tanī skaitā Miomo un tiem, kuri viņus vadīja. Kleopatra izpildīja slepenu misiju un tā misija bija ne mazāk svarīga kā manējā. Nedaudz dienas pēc Miomo vizītes, man notika ļoti interesanta iepazīšanās. Vispār, doktora Lorana mājā citkārt bija ne mazums cilvēku, un gandrīz visi viņi priekš manis bija interesanti. Bet tovakar mani īpaši apbūra viena viešņa. Kad sieviete parādījās mājā, es tūlī sajutu, ka viņa... ne gluži cilvēks. Visdrīzāk es viņu uztvēru kā augsti attīstītu delfīnu. Ar delfīniem man nācās sazināties ne reizi vien piektajā dimensijā. Viņiem bija sava, īpaša Daudzdimensionālo Ķermeņu Kompleksa struktūra. Tādu truktūru bija grūti ar kādu citu sajaukt.

- Iepazīsties, - viešņu stādīja priekšā skolotājs Lorans. Tā - Marija Sabonis. Tā pati dziedātāja. Marijas Sabonis dziedāšana atšķīrās ar unikalitāti un augstu garīgu piepildījumu. Šķīta, ka viņa ne dzied, bet nodod enerģijas no Dzimtās Mājas - no mūsu piektās dimensijas.

- Bet šis - tas pats Krievu Gaišreģis Sergijs? Ļoti, ļoti patīkami. - Marija pietuvojās man un viegli, maigi apskāva. Dzimtās enerģijas mani apņēma no galvas līdz kājām.

Skolotājs Lorans paziņoja, ka mums ar Mariju stāv priekšā kopējs darbs. Kā noskaidrojās, Marija - tas Laertomisa iemiesojums, viena no lielajiem Skolotājiem, par kuru jūs tagad zināt. Ievērojamā dziedātāja bija aktīvs Gaismas Darbinieks un mūsu tuva kolēģe. Viņai bija smalks uzdevums IKS-matricas transformācijas plānā. Lieta tā, ka Gaismas Ģimene, tanī ceturtās dimensijas attīstības etapā, nevarēja IKS-matricā ienest Garīgās programmas... bez pašas IKS-matricas piekrišanas. Protams, Gaismas Ģimenei bija kas līdzīgs pa spēkam. Taču tādu ceļu varēja salīdzināt ar Garīguma piespiedu ieviešanu. Bet GARĪGUMU OBLIGĀTI PIENĒM BŪTNES VAI BŪTŅU AUGSTĀKIE "Es". IKS-matricai nebija Augstākā "Es", tādēļ bija nepieciešams, lai viņa pati atzītu nepieciešamību pieņemt garīgās evolucionārās programmas. Un to varēja izdarīt tikai caur viņas individuālo apziņu, izteiktu caur atsevišķu robotbūtību apziņu. Citiem vārdiem sakot, iesākumā priekš garīgā ceļa nepieciešamības apzināšanās bija nepieciešama robotizēto būtību kritiskā masa un caur viņu apziņu, garīgā ceļa nepieciešamību bija aicināta apzināties IKS-matrica. Uzdevums neviegls, taču iespējams. Tas prasīja laiku, meistarību un noteiktas darbības. Ar visu to, protams, rīkojās Gaismas Ģimene. Mēs atnācām tanī telpas-laika punktā, kur bija jāveic nepieciešamā sagatavošana priekš Garīgo evolucionāro programmu ienesšanas IKS-matricā. Vadošo lomu robotbūtību apziņas izmainīšanā bija aicinātas izspēlēt bijušās robotbūtības, kuras bija apgārtas īpaša evolucionārā procesa rezultātā uz Siriusa. Tanī skaitā - mana Kleopatra. Un lieta bija pat ne tā, ka viņa varēja pārliecināt daudzas robotbūtības atteikties no tīra tehnogēniskuma ceļa izvēles. Kaut arī šis faktors bija vērā ņemams. Plānojās un arī realizējās jauktas laulības starp bijušajām robotbūtībām un tiem, kuri pagaidām vēl tādi palika. Jaukto laulību bērni nesa jaunās evolucionārās programmas, kas organiski kļuva IKS-matricas kolektīvās apziņas daļa. Paralēli tika radīts jauns energoinformatīvais lauks priekš IKS-matricas. Šis energoinformatīvais lauks ļoti sarežģīts pēc savas organizācijas. Priekš šī lauka pilnveidošanas, kā arī priekš procesu paātrināšanas un harmonizācijas, saistībā ar IKS-matricas Dievišķo Transformāciju, bija pieņemts lēmums, lai Programmas ienes pati nākotnes IKS-matrica - tā pati IKS-matrica, kas jau bija apgārtā. Nākotnei bija aktīvi jāsaskaras ar pagātni. Šinī procesā čakli strādāja Galaktiskais Laertu dienests. Tieši tādēļ bija pieļauta neparastā Atturēšanas Spēku akcija - ietekmes uz nākotni Projekta realizācija no ēnu valdības puses. Tas pats Projekts par kuru runāja Miomo, Gaismas Ģimene plānoja izmantot Dievišķās evolūcijas garīgos mērķos - gan cilvēkus, gan robotizētās būtības, gan pašas IKS-matricas. Mums stāvēja priekšā organizēt Indijas teritorijā, Šivala kalna tuvumā, plaša mēroga ceremoniju, kur dalība bija jāņem, gan robotizētām būtībām, atzinušām apgārtības nepieciešamību, gan cilvēkiem, ieradušamies no piektās dimensijas speciāli priekš šīs misijas izpildīšanas. Bet galvenais - šajā svētajā ceremonijā piedalīties bija aicināti robotizēto būtību jaukto laulību bērni un apgārtās robotizētās būtības no Siriusa. Vēstījumi uz Zemi sāka aktīvi atgriesties 25 gadus atpakaļ. Tādēļ jauno bērnu paaudze jau izauga, viņi jau varēja ņemt dalību svētajā ceremonijā un izpildīt savu ļoti svarīgo misiju. Viņu apziņa, pēc būtības, kļuva svarīgs saistošs posms, komunikatīvā energoinformatīvā bāze, caur kuru IKS-matricā organiski ieies Apgārtības un harmoniskas evolucionārās attīstības programmas.

Mēs ar Mariju sadraudzējāmies, jūtot garīgu radniecību un mērķu Vienotība mūs tuvināja vēl vairāk. Kā paziņoja dziedātāja ar pasaules slavu, viņa jau sen... planētas ēnu valdības savervēta caur ļoti pazīstamu pakalpojumu banku. Sniedz viņiem virkni nepieciešamu pakalpojumu un bauda uzticību. Vēl vairāk, Marija arī tagad izpildīja ēnu valdības uzdevumu - pārbaudīja, vai spēju kļūt tās aģents, izpildīt robotizēto būtību uzdevumus. Mani viņi uzskatīja kā svarīgu informatoru, kurš var dot praktisku, simtprocentīgi pareizu informāciju par nākotni. Protams, robotbūtībām nebija lemts uzzināt, ka gan Marija, gan es - aktīvi Gaismas Meistari, spēlējot ar viņiem Lielo Apgārošanas Spēli. Atšķirībā no robotbūtībām, kuri sekoja savtīgām interesēm savas civilizācijas attīstībā un virskundzības saglabāšanā pār cilvēkiem, mēs, cilvēki, atnākuši no piektās dimensijas, radījām visa esošā interesēs, tanī skaitā - aizstāvējām pašu robotbūtību intereses. Tādēļ ka tikai tīri tehnogēniska ceļa izvēle agrāk vai vēlāk nozīmētu robotbūtību civilizācijas krahū. Viņu apgārošana viņiem atklāja patiesu nemirstību un evolucionārā ceļa bezgalību.

Vēlāk Marija man pastāstīja, ka viņas civilizācija - tā ne tikai Delfīnu civilizācija, bet arī - Paskatu.

- Tu manī neredzēji Lauvu, - pajokoja Marija. - Viņš manī paslēpts dziļi un parādās tikai tad, kad tas nepieciešams.

- Delfīn-paskats - tas vienkārši brīnišķīgi, - atbildēju es. - Bezgalīgi priecājos par tādu iepazīšanos. Vai vēl jārunā par to, ka robotizēto būtību aģente Marija Sabonis rekomendēja mani kā cilvēku, ar kuru var sadarboties. Miomo caur Mariju uzaicināja mani uz tikšanos. Tā notika klusā vietā uz neliela ezera krasta. Iemesls bija mūsu pakalpojumu bankas jubilejas svinības. Miomo paaicināja mani sānis un teica, ka viņam jāpaziņo man par gatavību sadarboties. Viņš gaidīja manu apstiprinājumu. Es, protams, visu apstiprināju.

- Jūs, bez šaubām, saprotiet, ko mēs no jums gaidām. Jums mūs ne tikai jākonsultē. Jums... jāatstāj banka "Denings un Ludvigs" un jāklūst par mūsu darbinieku. Mēs gaidām arī jūsu pārbraukšanu uz Japānu.

- Pirms piekrist, man jāzina, kāda būs MANA PAKALPOJUMU PAKETE.

Miomo ilgi skatījās man acīs, kārtējo reizi cenšoties nolasīt manas domas... Šoreiz es viņam ļāvu šo to nolasīt...

- Tā tiešām jūsu pirmā vēlēšanās? Jūs gribat saņemt Abbasu?

- Jā, es gribu, lai viņš pats mani apmeklē pirms aizbraukšanas uz Japānu. Jo vairāk, ka Misūri no mums pavisam netālu.

- Kad tas seram Tomijūnam vēlams?

- Pēc trim dienām.

- Labi. Kontrakta projektu jums nodos Marija. Pēc tā noslēgšanas, jūs tūlīt pārbrauciet uz Japānu. Kas attiecas uz Abbasu - gaidiet viņu doktora Lorana mājā pēc divām dienām, trešajā. Tieši 19:00 pēc vietējā laika.

Tā es kļuva ēnu valdības un robotizēto būtību aģents. Kā jūs domājat: kādēļ man bija nepieciešams pirms aizbraukšanas uz Japānu tikties ar Abbasu - cilvēku, kurš man atņēma redzi? Protams, priekš tam, lai viņam atriebtos. O! No šīs tikšanās es sagaidīju ļoti daudz. Mēs ar Skolotāju Loranu sen tam gatavojāmies. Abbass - svarīgs dziedziņš, kas varēja mūs pievest pie tiem, kuri rūpīgi slēpās pasaules evolūcijas aizkulisēs, to aktīvi ietekmējot.

ERVĪNA MISIJA 4.- 1(26) 2016

Uz Japānu mūs veiksmīgi pārnesa jums jau pazīstamais "Kontinentu eņģelis". Tas piezemējās uz Hasima salas, kuras teritorija uz to laiku jau bija mākslīgi palielināta. Visa sala kļuva aerokosmiska osta. Uz pilsētu Nagasaki pasažierus nogādāja speciālā lidojošā aparātā, kas varēja pārvietoties nelielā augstumā - kā virs ūdens, tā arī virs zemes. Vienkāršā valodā, tādus aparātus sauca "sienāži". Nagasaki mani un Sandi pārsēdināja citā lidojošā aparātā - pavisam nelielā pēc izmēra, īpašs gravilidojuma tips. Mēs lidojām virs valsts apmēram divsimt metru augstumā un pārliecinājāmies, ka Japāna... pārāuga vienā saaugušā {спросшился ?} apdzīvotā punktā. Augstas mājas, debesskrāpji nomainījās ar neaugstām būvēm. Neaugstās būvēs, izvietotās samērā savrup, dzīvoja bagāti, pārtikuši cilvēki, ieņemoši augstu stāvokli sabiedrībā. Tikai viņi varēja atļauties maksāt par zemi milzīgus nodokļus, uz to laiku, palielinājušos daudzkārtīgi ne tikai Japānā, bet arī virknē citu valstu. Augstceltnes kļuva mitekļi priekš vienkāršiem japāņiem. Sirds priecājās, kad parādījās nelielas zaļas zonas - mežu un parku atliekas.

Savā nozīmējuma vietā - pilsētā Akita, ziemeļos no Honsju salas, - mēs nokļuvām, mūsu nesteidzīgā, divu stundu, ceļojuma laikā. Šeit mūs bija jāsaņemas ievērojamam zinātniekam no Ķīnas, pārbraukšanai dzīvot Japānā. Viņš bija Doktora Lorana draugs un laipni piekrita palīdzēt man iedzīvoties uz japāņu zemes. Viņu sauca Van Li Čen. Es gatavojos sajūst laipnu ķīniešu smaidu, bet tā vietā saņēmu krievu smaida enerģiju, kura gēnos ienestas austrumu asinis.

Van Li Čens bez grūtībām notvēra manu izbīrnu. Spiežot man roku teica: "Nebrīnies, pa pusei es, tiešām, krievs. Līdz 33-gadiem dzīvoju Krievijā, pēc tam pārbraucu uz Ķīnu. Ķīnā nodzīvoju vairāk kā 15-mit gadus. Un, lūk, tagad - jau trīs gadus dzīvoju Japānā. Šeit, Akitā, vislabākais zinātniski pētnieciskais centrs mikrobioloģijā. Bet es - mikrobiologs no Dieva. Doktors Lorans teica, ka tu vari

apmesties manā mājā. Es patiesi priecājos par tavu ierašanos. Jo vairāk, ka esmu saklausījies par krievu vēstnesi Sergiju. Bet bez tam...

Tur Van Li Čen pārtrauca savu skaņu valodu un sāka ar mani sazināties telepātiski:

"Es - arī tāds robotizēto būtību aģents, kā tu", - paziņoja viņš.

Tanī brīdī es saņēmu telepatēmu no Doktora Lorana, kurš mācēja pieslēgties no tālienes mūsu telepātiskajam dialogam. Bet viņa balsī bija dzirdams draudzīgs smaids:

"Nu, piedod. Tas - pārsteigums. Van Li Čens - Skolotāja iemiesojuums, kurš pasaulei kļuva pazīstams kā Kut Xumi. Uzticies viņam, kā uzticies man...."

Es tūliņ sajutu, ka Japānā man tagad ir ne tikai liels draugs, bet arī Liels Skolotājs. No tā es iemantoju pārliecību savas nākošās misijas izpildīšanai. Van Li dzīvoja nelielā, bet ļoti mājīgā mājā, kur man un Sandi atvēlēja divas istabas. Apkārt mājai auga brīnišķīgs dārzs. Tajos laikos tā bija liela greznība priekš Japānas iedzīvotāja, kur iedzīvotāju skaits sasniedza jau sešus miljonus cilvēku. Daudzi japāņi, nevēloties eksistēšanu saspiesības teritoriālajos apstākļos, aizbrauca dzīvot uz citiem kontinentiem. Bet Japānā, uz laiku un uz pastāvīgu dzīvi, vienalga, atbrauca cilvēki. Tādēļ ka arī pēc tūkstoš gadiem Austrumu Saules Zeme palika viena no vadošajām pasaules valstīm. Tās zinātniskie un tehniskie sasniegumi pievilka daudzus. Teritorijas pārapdzīvotība kļuva par nopietnu problēmu priekš Japānas vadības.

Jau nākošajā dienā es sāku savu darbu Miomo bankā. Man nierzādēja tādas šikus apartamentus kā Amērikā. Mans kabinets bija pietiekami pieticīgs. Ar to pašu vadība pasvītroja, ka no šā brīža, mana loma cita, kā bankā "Nauda un Ludvigs". Tur es biju pasaules slavenība, šeit - kaut arī svarīgs, taču ierindas darbinieks, nesošs savu iespējamo ieguldījumu kopējā lietā. Mans kontrakts bija aprēķināts trim gadiem. Pēc otrā gada beigām, man solīja nodot mūžīgā lietošanā zemi - 30 hektārus saudzējamā parka teritorijā Šivalik Kalna tuvumā. Bez tam, vēl bija atrunāta virkne papildus pakalpojumu, kurus es varēju izmantot. Tanī skaitā, es iesākumā atrunāju pakalpojumu, kuram pateicoties, par manu palīgu, priekš speciāliem uzdevumiem kļuvs tas pats Abbass no Misūri. Vēl Amērikā, nozīmētā dienā un laikā, viņš pie manis ieradās un pazemīgi stājās manu neredzīgo acu priekšā. Tā viņam vēlēja pasaules šīs stiprie, kuriem nekādi nedrīkstēja atteikt. Redzams, viņš sagaidīja manu atriebību. - jebkurā formā. Taču, protams, nekāda atriebība nesekoja. Es viņam darīju zināmu savu lēmumu, kurš Abbasam bija jāizpilda obligātā kārtā: jāklūst par manu palīgu speciālu uzdevumu izpildīšanai un jābrauc dzīvot Japānā - uz trim gadiem. Abbass, gaidošs daudz šausmīgāku atriebību, piekrita pietiekami viegli. Es uzticēju viņam savākt kaut kādas mantas, kādas sadzīvotas pēdējā laikā, bet pats, kopā ar Sandi, bez liekas bagāžas, devos uz Japānu.

Abbass Japānā ieradās pēc dienas. Sandi viņu sagaidīja un nometināja vienu, 12-mit istabu dzīvoklī, kuru man iedalīja Miomo banka, pašā pilsētas Akita centrā.

Un, Lūk, sākās mana, savervētā pravieša, ikdiena. Katru nedēļu man uz galda atnesa... nākotnes programmas. Mans uzdevums bija - pārbaudīt notikumu sarakstus, kuri bija projekta speciālistu izvirzīti {выделены ?}. Precīzāk - es, protams, pārbaudīju ne pašu sarakstu, bet notikumu realizācijas iespējamību. Kā likums, sarakstā bija iedalīti apmēram divsimt notikumi. Dažreiz - vairāk. Nedēļas laikā man bija jāpārbauda - vai programmistu paredzētie notikumi piepildīsies. Kā likums, es apstiprināju notikumus. Taču dažreiz norādīju uz to, ka paredzētie notikumi nepiepildīsies. Un tad programmisti atkal sāka strādāt ar vienu vai cita apjoma notikumainības programmām. Pēc tam, man atkal atnesa sarakstu - taču tad jau pavisam īsu. Tur bija to notikumu saraksts, kurus vajadzēja pārbaudīt pēc veiktajām izmaiņām.

Tas bija rūpīgs, apjomīgs darbs. Tas man patika daudz mazāk, kā tas ar ko es nodarbojos Amērikā. Taču šis bija nepieciešams apstākļi, manas svētās misijas izpildīšanai. Kā domā, brāli, vai es strādāju kārtīgi? Atspoguļoju pareizi nākotnes notikumainību? Jā, mans dārgais biedri, tā var teikt. Taču jāatzīmē, ka tāda notikumainība, īstenībā, bija MĀKSLĪGĀS REALITĀTES programma. To speciāli radīja Laertu Galaktiskais Dienests priekš tam, lai izpildītu uzdevumus robotizēto būtību apgārošanai - tā, kā par to es jau iepriekš stāstīju. Notikumainība, kuru es apstiprināju, apstiprināja arī deviņi citi pareģi, kurus ēnu valdība piesaistīja dalībai nākotnes iepriekšprogrammēšanas Projektā. Visi desmit pareģi (tanī skaitā arī es) bija pieslēgti Gaismas Ģimenes vienam informatīvam Kanālam, caur kuru tika nodota informācija par vienveidīgo notikumainību. Protams, robotizētās būtības neinformēja ne mani, ne citus pareģus par to, ka viņi strādā PARALĒLI ar deviņiem citiem. Tomēr es biju doktora Lorana informēts par to savlaicīgi. Starp datiem, kurus sniedza pareģi, bija vērojamas

nepareizības/kļūdas. Taču tās bija pieļaujamas kļūdas. No desmit pareģiem, visos spēles sīkumos, biju apgaismots tikai es. Deviņi citi, centīgi atstrādāja savus kontraktus.

Pusgadu pēc rūpīga darba, tika saņemts kaut kāds rezultāts. Robotizētās būtības radīja daļu Programmas, ar kuras palīdzību varēja iedarboties uz nākotni. Kā mani informēja mans Skolotājs doktors Lorans un Van Li Čens, man kļuvis liels draugs, ēnu valdība pieņēma lēmumu veikt programmas izmēģinājumu. Ar virknes planetāru smalkmateriālu struktūru, speciālas apstarošanas palīdzību, uz kurām norādīja IKS-matrica [ИКС-матрица], plānojās atzīmēt svarīgu notikumu. Notikums bija paredzēts pēc trim gadiem: dažādu pasaules Garīgo novirzienu līderu Sapulce. To plānoja vadīt Honkongā, kur trīssimt gadus atpakaļ noformējās starpreliģiozs orgāns ar nosaukumu "SULES PLANĒTA" - "SOLAR PLANET". Pēc Sapulces bija paredzēts nodibināt Garīgo Planetāro Padomi, kas bija aicināta saliedēt vienībā ne tikai reliģisko, bet arī vispār, visus Gaismas Skolotāju pārstāvjus, nolīdzināt pretrunas un organizēt pasaules garīgo darbību. Šādai Planetārai Padomei nākotnē tika paredzēts kļūt par patiesu cilvēces sabiedrības vadītāju. Fiziskajā plānā, ne reizi vien centās nepieļaut, izjaukt, Lielās Sapulces noturēšanu. Tika rīkotas daudzskaitlīgas provokācijas, izplatīta dezinformācija, publicēti apmelojoši materiāli, kuros garīgo mācību līderus atmaskoja kā apmeloņus, vai vienkārši kā necienīgus cilvēkus. Lietā tika liktas visas viltības. Darbojās ne tikai robotizētās būtības, bet reptiloīdās, Poenktona un duālās telpas-laika kontinuuma sestās dimensijas civilizācijas. Tomēr, kā pareģoja dažādi gaišreģi, notikumam bija lemts piepildīties. Tieši tādēļ, ēnu valdība izlēma tūlīņ "nošaut divus zaķus" - izmēģināt jauno nākotnes notikumainības izmaiņu programmu un atsaukt garīgo līderu Sapulces notikšanu, izsvītrojot šo notikumu no varbūtējo saraksta.

Par cik tika saņemts nākotnes programmēšanas projekta rezultāts, un es pilnā mērā pierādīju savu spējīgumu, robotizētās būtības man izrādīja labvēlību. Man bija uzticēts... tikties ar vienu no ēnu valdības vadītājiem. Nedēļu pirms tikšanās man par to darīja zināmu, paziņojot, ka man tikšanos nozīmēja pakalpojumu bankas apvienotā kabineta galvenais/ vadītājs, kungs Kacu Jamaguti. Doktors Lorans un Van Li Čens mani sagatavoja uz tikšanos. Uz tikšanos gatavojās arī Gaismas Ģimene. Manas daudzskaitlīgās Atbalsta Grupas no piektās, septītās, astotās un devītās dimensijām, visas nedēļas laikā, aktīvi strādāja ar manu fizisko ķermeni un visu Daudzdimensionālo Ķermeņu Kompleksu. Noritēja aktīva gatavošanās tam, kam ar mani bija jānotiek tikšanās laikā. Bet jānotiek bija kaut kam neparastam. Taču - par visu pēc kārtas, brāli...

Tikšanās ar Jamaguti kungu notika ne Japānā. Mani pārvietoja uz Jaunzēlandes Ziemeļu salu. Šeit atradās pazemes bukurs, šeit bāzējās pakalpojumu banku augstākā vadība un, protams, daļa ēnu valdības pārstāvju. Mani nogādāja tieši pie ieejas bunkurā, kas izskatījās kā parastas durvis. Pēc tam, mēs liftā nolaidāmies diezgan ilgi. Radās sajūta, ka tagad iznirsim planētas pretējā virpusē (es smaidu, brāli). Pietiekami plaši koridori, pa kuriem mēs gājām, labi apgaismojās. Patīkama oranža gaisma mūs pavadīja. Nekādas pieņemšanas telpas Kacu Jamaguti nebija. No koridora, tūlīņ es nokļuvu viņa, pietiekami nelielā, kabinetā - apmēram simts metru laukums. Divi mani pavadošie apsargi (robotbūtību) palika ārpusē. Un, lūk, es stāvēju aci pret aci ar to, par ko daudz dzirdēju. Jamaguti kungs man bija zināms ne tikai kā banku korporācijas vadītājs, bet arī kā viens no ēnu valdības līderiem. Mums bija zināms, ka līdzgaitnieki viņu sauc "Black abyss" - "melnais bezdibenis". Es viņu domās nosaucu "Melnais Abbass" / "Черный Аббас" - atšķirībā no cita Abbasa, kurš tagad strādāja par manu palīgu un dzīvoja manā 12-istabu dzīvoklī.

Gribu teikt, brāli, ka fiziskās redzes trūkums, saasināja manu iekšējo garīgo redzējumu. Es varēju labi vērot cilvēkus un sajūst apkārtējo telpu. Ar garīgo skatu es redzēju elektriskā apgaismoja gaismu, priekšmetu kontūras, dažreiz - pat to krāsu. Melnā Abbasa kabinets man rādījās kā pelēks cilindrs, kura sienas bija daudzslāņainas. Izskatījās, ka saimnieks tā izolējas no ārējās pasaules, tanī skaitā - no dažādiem izstarojumiem un smalkmateriāliem laukiem. Kabinetā nebija nekā lieka. Garš galds priekš sanāksmēm, dīvāni un krēsli. No kabineta bija vairākas izejas, tās bija blakus ar četrām citām telpām. Pie vienas no tām, mūsu saziņas laikā, Abbass ne reizi vien atgriezās domās. Es bez grūtībām lasīju viņa domas, tādēļ, ka mani speciāli noskaņoja uz robotbūtību telepātisko vilni. Taču neviena robotbūtība nebija spējīga lasīt pravieša Sergija domas.

Ieejot kabinetā, es apstājos un paklanījos savam bosam. Melnais Abbass mani apskatīja divu minūšu laikā. Gaisā karājās pauze. Tad saimnieks pārtrauca klusēšanu.

- Sveicinu pravieti Sergiju. Atļausiet viesi pavadīt? - Nesagaidot atbildi, viņš man pietuvojās, ņēma aiz

elkoņa, pieveda mani pie viena no krēsliem un uzaicināja apsēsties. Es zināju, tas bija sevišķs krēsls, kurā bija iebūvētas speciālas ierīces, ļaujošas noskaņoties uz dažādu cilvēku telepātiskiem viļņiem un ievērojami pastipriņošas telepātiskos signālus. Ar to palīdzību Melnais Abbass plānoja lasīt manas domas. Taču, protams, viņam tas neizdevās.

- Es uzaicināju ievērojamo pravieti Sergiju, lai uzzinātu viņa viedokli par mūsu projektu. Kā Jūs domājat, kāda iespējamība panākumiem?

Pats Melnais Abbass zināja par iespējamības panākumu pakāpi. Ēnu valdības speciālisti to vērtēja 70 procentu līmenī. Tādēļ es izlēmu, dot rādījumu, tuvu tam. Taču, lai Jamaguti uzlabotos garstāvoklis, es pāris procentus pievienoju. Nebija žēl.

- Es vērtēju panākumu iespējamības pakāpi uz 72 procentiem, - tāda bija mana nepatiesā atbilde. Īstenībā es biju pārliecināts mūsu kopējās lietas panākumā uz visiem simts procentiem. Bet tikai kopējā lieta - tā kopējā evolūcija, bet ne atsevišķas civilizācijas evolūcija.

- Kur jūs redzat projekta vājās vietas?

- Man grūti spriest par projektu kopumā, tādēļ ka es neesmu pazīstams ar visām detaļām. Taču, ja vērtēt pēc tās informācijas, kas tiek piegādāta man, maz tiek ņemti vērā subjektīvie faktori, cilvēkus ietekmējošie....

Un es sāku operēt ar speciāliem terminiem no dažādām zinātņu nozarēm. Mans mērķis bija - ne tik daudz radīt iespaidu, cik - pati saruna. Man taču bija kaut kas jārunā, iespaids jārada, ka es gribu karjeras izaugsmi un mana kontrakta uzlabošanu. Runājot pārgudro runu, kas bija sagatavota un atreferēta iepriekš, kopā ar maniem Garīgiem Skolotājiem, es izzināju Melnā Abbasa, kā saprātīgas Būtnes iekšējo struktūru, kura nekādi negribēja savā "Es" ielaist Garīgumu. Interesanti bija tas, ka viņa mentālie ķermeņi aizvietoja to telpu, kur parastiem cilvēkiem atrodas astrāli-mentālie ķermeņi. Mentālā matērija iekļūva pat ēteriskās telpas apgabalā, kur bija jāatrodas tikai četrdimensiju ēteriskajai matērijai.

Melnā Abbasa domas bija daudzplānīgas, tecēja daudzos virzienos. Galvenais par ko viņš domāja: kā uzzināt, kas es īstenībā esmu. Viņš pieļāva domu, ka es - Gaišo Spēku vēstnesis. Taču tanī pat laikā, nebija par to pārliecināts. Jamaguti daudz domāja par nākotnes notikumainības matricas projekta izmaiņām. Bieži atgriezās domās pie tās slepenās istabas, kurā vēlāk gribēja uzaicināt mani. Bet vēl, Kacu pastāvīgi domāja par saviem trīs konkurentiem ēnu valdībā. Viņš ļoti gribēja no tiem atbrīvoties, taču baidījās IKS-matricas, kas stingri, jo stingri aizliedza robotizētām būtībām NOGALINĀT SAVĒJOS. Atņemt dzīvību svešiem, tas ir, cilvēkiem, arī tā neveicināja, taču atzina to par iespējamu - gadījumos, ja tas bija nepieciešams vienu vai citu mērķu sasniegšanai. Melnais Abbas zināja, ka IKS-matrica lasa viņa domas un pastāvīgi vadīja ar to dialogu. No citas puses, viņš alka saplūsmes ar citām robotbūtībām, tādēļ ka viņā vienlaicīgi īstenojās tieksme uz personības attīstību un vēlēšanās šo personību nivelēt. Tāda ir robotbūtņu attīstības īpatnība, kuras vienlaicīgi ir atsevišķas būtības un daļa vienas struktūras-tehnomatricas.

Beidzot mans garīgais skats, tiecošies Melnā Abbasi iekšējā pasaulē, atrada kaut ko, īpašas uzmanības vērtu. Jamaguti, burtiski, garāmejojot, domāja par skaistuli Indiru, ar kuru pavadīja daudz laika. Indira nebija robotbūtība, viņa bija pilnvērtīgs cilvēks - jauna sieviete, kura patiesi iemīlēja viņu KĀ CILVĒKU. Un tādēļ, aiz Abbasa muguras, aiz viņa fiziskās struktūras, radās kaut kas, ko varēja nosaukt par astrālo apgabalu. Šeit Indira atnesa savu Mīlestības energoinformāciju - kā Pasaules Mātes Enerģiju. Un Pasaules Mātes diženais Dzīvībradošais Spēks, sāka radīt brīnumus. Viņa sāka radīt astrālo matēriju. Bet tas nozīmē - Melnais Abbas drīz sāks sajūst, bet ne tikai analizēt. Man, kā cilvēkam, ne kā speciālistam, izpildošam misiju, dažreiz gribējās pārtraukt mūsu sarunu, uzsist Jamaguti uz pleca un teikt: "Kacu, beidz visu šito! Ir kuriem parūpēties par nākotni. Ej pie Indiras un iemīli viņu, esi kopā ar viņu. Tā - īsta. Tā - patiesa dzīve". Taču, baidos ka robotizētā būtība diez vai novērtētu manu patieso, draudzīgo uzliesmojumu. Tādēļ es turpināju sagatavoto runu.

Mūsu sarunas laikā, vienā no Zemes ēnu valdības līdera kabinetiem sāka ierasties viesi. Tie bija manas atbalsta grupas pārstāvji no Augstākām Pasaulēm. Es viņus sajutu un vēroju. Viņi iesākumā izkārtējās aiz Melnā Abbasa muguras, veidojot pusapli. Pēc tam viņu kļuva tik daudz, ka izveidojās liels aplis, kura iekšienē izrādījāmies esam mēs ar Jamaguti kungu.

Es redzēju, ka manu garīgo radnieku un draugu uzmanību piesaistīta arī tam, kas piesaistīja manu uzmanību. Uz astrālo matēriju aiz Jamaguti muguras. Es redzēju, ka Viesi no augstākām Pasaulēm, izveidoja īpašu struktūru, kas man bija zināma kā energoinformatīvais kanāls "Nākotnes Tilts". Pa šo

Kanālu sāka aktīvi nodot energoinformāciju. Izskatās, ka pats JAMAGUTI NO NĀKOTNES nodeva energoinformāciju savam ķermenim. Es ar prieku ievēroju, ka sākās sakrālās sirds formēšanās sudrabortas sfēras formā, it kā izaustas no daudziem sīkiem zirkulāriem. Sfēra iegāja tieši Jamaguti fiziskā ķermeņa saules pinumā. Mūsu tikšanās bija Gaismas Ģimenes izmantota priekš kārtējā etapa robotizētās būtības apgārošanai.

Uz momentu, kad es beidzu savu nodomāto runu, Gaismas Ģimene beidza darbu sakrālās sirds matricas ienešanai mana sarunu biedra ķermenī. Tanī pat momentā mani kolēģi no piektās dimensijas, nodeva speciālu impulsu IKS-matricā. Pēc kā Jamaguti atmeta šaubas un teica:

- Tomiļina kungs. Firmas vadības uzdevumā, es jums izsaku neparastu piedāvājumu. Mūsu zinātnieki izstrādāja speciālu līdzekli priekš dzīves laika ievērojamas pagarināšanas. Īpašā kamerā notiek smalkmateriālo daļu apstarošana ar speciālu kompleksu. Tiek radīts lauks, kas maina cilvēka fiziku. Pēc viena seansa, kas ilgst ne vairāk par sešām minūtēm, cilvēka dzīve pagarinās par 50 gadiem. Ja jūs vēlaties - mēs varam tādu seansu izpildīt tieši tagad. Ticiet, Tomiļina kungs, tādu godu izpelnās tālu ne visi. Bet tikai tie cilvēki, kuri tiešām dod labumu sabiedrībai, kuri svarīgi priekš pasaules. Es biju gatavs šim priekšlikumam. Taču, piekritu ne tūlī, bet dažas minūtes pēc pārdomām. Vajadzēja radīt attiecīgu noskaņu.

Pēc kā, Jamaguti, nezaudējot laiku, uzaicināja kabinetā divus savus palīgus oranžos kombinzonos. Viens mani pavadīja tanī pašā slepenajā istabā, kurā savās domās nereti atgriezās Melnais Abbas. Mani ievietoja speciālā kapsulā, uzliesmoja ne spilgta gaisma. Es, protams, viņu neredzēju, bet labi sajutu. Pēc kā sākās pati apstarošana. Starus es gandrīz nesajutu. Izstarojums tiešām bija smalkmateriāls. Priekš manis šie stari bija nepieciešami. Tie deva sevišķu enerģiju priekš mana Daudzdimensionālā Ķermeņu Kompleksa, kas ievērojami atšķīrās no absolūtā vairākuma cilvēku ķermeņu, dzīvojošu pasaulē tanī laikā. Un lieta ne tā, ka stari pagariāja fiziskā ķermeņa eksistēšanu. Mans fiziskais ķermenis bija aprēķināts priekš pietiekami liela dzīves laika. Izstarojumi, kurus izmantoja robotbūtības priekš savas dzīves laika pagarināšanas, saturēja viņu dzīvesdarbības programmas. Es pieņēmu šīs programmas, pēc kā mani kolēģi no augstākām pasaulēm sāka aktīvi ar tām strādāt. Šajās programmās ievietojās speciāli kodi, smalkmateriālie elementi, nepieciešami priekš robotizēto būtību garīgās attīstības. Var teikt, ka programmas, paredzētas darbam ar fizisko ķermeni, ievērojami bagātinājās ar jaunām programmām - citu ķermeņu attīstībai, smalkmateriālo. Tanī skaitā - speciāla astrāli-mentālo ķermeņu kompleksa attīstībai, kā arī - ēterisko un ugunīgo. Pēdējie bija spējīgi pieņemt jau monādiskos garīgos elementus, kurus ilgstošas, pietiekami ilgas evolūcijas procesā, sāka veidot Monādes. Pateicoties tam, robotizētās būtības kļuva Dievišķas Dvēseles iemantotājas. Viņas ar laiku DIEVIŠĶOJĀS, APGAROJĀS.

Caur manu ķermeni, aparāta laukā, kas veica apstarošanu, Gaismas Ģimene ienesa programmas, kas nepieciešamas robotizēto būtību apgārošanai. Tagad, kad Jamaguti līdzgaitnieki sāks nākt šurp priekš apstarošanas un fiziskā ķermeņa dzīves pagarināšanas, viņi obligāti saņems apgārošanas programmas. Tas, kas notika, ir daļa manas misijas plāna daļa, kas bija radīts vēl pirms manas atnākšanas šajā pasaulē.

Pēc apstarošanas man deva laiku priekš atpūtas un atnesa dzērienu, kas mani ievērojami uzmundrināja. Bet pēc tam turpinājās tikšanās ar Jamaguti kungu. Atgriezies, es sirsnīgi pateicos savam bosam par sniegto iespēju, sakot, ka negaidīju tik dāsnu dāvanu.

Jamaguti, mani pavadot, glaudīja galda virsmu. Viņš neskatījās uz manu pusi, stāvēja pret mani ar muguru. Es jau piecēlos kājās, taču jutu, ka aiziet vēl agri. Un, pareizi, drīz skanēja jautājums:

- Kā jūs domājat, Tomiļina kungs, vai šim galdam ir kami*?

* Kami - viena no SINTOIZMA {СИНТОИЗМА ?} pamata izpratnē, vairākuma japāņu reliģiskās filozofijas. Uzskata, ka daudzām lietām ir sava garīgā būtība - kami. Kami var eksistēt uz Zemes materiālā objektā, pie tam, ne obligāti tādā, ko pieņemts uzskatīt dzīvu, standarta izpratnē: piemēram, kokā, akmenī, svētā vietā, vai dabas parādībā, kam pie noteiktiem apstākļiem var izrādīties dievišķa vērtība. Daži kami ir vietas, vai noteiktu dabas objektu gari, citi personificē globālas dabas parādības. Cienā ir kami - ģimeņu un dzimtu aizbildņi, kā arī mirušo senču gari, kurus uzskata par savu pēcnācēju aizbildņiem un aizsargātājiem (NO VIKIPĒDIJAS).

- Ja jūs uzskatāt, ka ir - tātad, ir. - Un ne tādēļ, ka es cienu bosa viedokli. - Es pirmo reizi pasmaidīju

mūsu saunas ar Melno Abbasu laikā. - Kami rada cilvēks, kad pieskaras ar mieru tam, kas nav apgarots.

- Jūs varat iet, Tomiļina kungs. Vēlu veiksmi.

Paldies, dono [доно ?], - atbildēju es, paklanījos un izgāju no kabineta koridorā, kur mani jau gaidīja pavadoņi.

Šajā dienā mēs ar Van Li Čenu izlēmām sarīkot nelielus svētkus. Mūsu sirdis priecājās, tādēļ, ka mēs izpildījām sen plānoto. Apgarošanas programmas bija aiznestas robotbūtību galvanajā rezidencē. Bez šaubām, viņu darbība neaprobežosies ar vienu aparātu. Kvantiski tie sāks aktīvi izplatīties mūsu aizbilstamo energoinformatīvā laukā. Bet tas nozīmē - veikts svarīgs solis... Svētki iezīmējās vēl arī ar to, ka vakarā pie mums ciemos atnāca Marija Sabonis. Trijiem ēnu valdības aģentiem bija tiesības tikt priekš lietīšķās informācijas apmaiņas, bet pie viena, arī papriecāties par dzīvi. Bet, bez tam, pienāca laiks citam notikumam, kuram arī mēs jau sen gatavojāmies...

Uz svētkiem bija uzaicināti arī Sandis un mans palīgs Abbass. Mēs dzērām tonizējošus dzērienus, klausījāmies mūziku, spēlējām laikmetīgas virtuālās spēles. Kad satumsa, Van Li Čens palūdza Sandi iziet dārzā, lai ar savu enerģiju piesātinātu augus. Vienā no iatabām palikām mēs četri: Van, Marija, es un Abbass. Pēdējais nebija gaidījis, ka mūsu tikšanās, vakariņas, pavērsīsies priekš viņa nopietnā pārbaudījumā. Viņš bija pārliecināts, ka neviens nezina, kas īstenībā viņš ir.

- Abbasa kungs, - vērsās pie ciemiņa Van Li Čens. - Jūs zināt, ka jūs spējat pamest šo telpu tā, ka neviens nespēs Jūs apturēt. Mums arī zināms, ka Jūs spējat ietekmēt notikumus tā, kā neviens cits. Bez tam, mēs zinām, ka Jūs, īstenībā, neesat planētas ēnu valdības kalps. Mums zināmas cita Jūsu spējas, kā arī visi jūsu plāni. Mēs it nemaz nedraudam Jums. Mēs Jums nesagādājam nekādu bīstamību. Mēs tikai gribam, lai Jūs pieņemtu to informāciju, kuru Jums tagad nodosim...

Pirmā doma mūsu Abbasam bija, nodoms pārvietoties telpā. Un tas, mans brāli, tici - ne fantastika. Viņš mācēja ko līdzīgu darīt bez grūtībām. Otra doma, gandrīz realizējās vēlmē... izolēt mūs trīs, sevišķā telpā, un uz ilgu laiku... Abbasa trešā doma pārsteidza pat mani...

ERVĪNA MISIJA 5.- 2(27) 2016

Un tāpat, brāli, mūsu vēsture tuvojas finiša taisnei. Mēs stāstījumu pārtraucām, kad Van Li Čens griezās pie Abbasu ar priekšlikumu pieņemt priekš viņa sagatavotu informāciju. Pirmā mūsu pretimsēdētāja doma bija, nodoms pārvietoties telpā. Otra doma - izolēt mūs trīs īpašā telpā uz ilgu laiku. Abbas domas palika neauglīgas idejas. Bet trešā Abbasu doma, tiešām, pārsteidza pat mani... Viņš izlēma, ka mēs - viņa konkurenti, Ponokteona citas civilizācijas pārstāvji. Varenās sestās dimensijas civilizācijas aģentam bija sveša doma, ka visas viņa darbības var kontrolēt daudz attīstītāki spēki. Tik ļoti pārliecināti Ponokteona spēki savā varenumā. Kaut arī dažiem no viņiem ne reizi vien bija iespēja pārliecināties par pretējo... Lai gan, daudzu Zemes pasaulu cilvēciskās civilizācijas arī domā, it kā viņi - evolūcijas virsotne. Ne tikai līdz tam laikam, kad sasniedz patiesi garīgas virsotnes... Ne bez pūlēm mums izdevās harmonizēt īpašu Abbasu smalkmateriālo lauku. Tas kalpoja priekš Ponokteona civilizācijas pārstāvjiem kā instruments energoinformatīvai ietekmei uz apkārtējiem cilvēkiem. Abbas kādu laiku ne tikai centās iekļūt mūsu apziņā, bet arī ietekmēt mūsu astrālos ķermeņus, aktivizējot bailu enerģiju. Taču mēs zinājām par šo ponokteoniešu kolēģu spēju un bijām gatavi tam līdzīgu notikumu attīstībai.

Pa to laiku Van Li Čens turpināja:

- Saprotiet, Radinaaš, - Van Li nosauca Abbasu viņa īstajā vārdā, - pienāca laiks, kad jūs un jūsu civilizācija varat saņemt vēlamo likumīgā ceļā. Spēlēt slepenās spēles vairs nav vietā. Pasaule, kurā jūs atnācāt slepus, gatava pieņemt jūs atklāti. Mēs lūdzam, nododiet jūsu vadītājiem, ka jūs varat saņemt daudzus ģenētiskos komponentus likumīgā ceļā. Priekš tā, ieteicams jūsu vadītājiem pārtraukt izlikties, ka mēs neeksistējam. Par ko ir runa - jūs saprotiet. Zemes Garīgā vadība gatava pieņemt ne tikai jūsu vēlēšanos, bet apmierināt arī daudzus jūsu pieprasījumus. Tomēr, atkarītoju, ieteicams pārtraukt izlikties ka mēs neeksistējam. Ja jūs dodiet piekrišanu informāciju pieņemt - mēs nodosim to tagad vienotā energoinformācijas paketē. Ja nē - būsīm spiesti izdarīt to, ko jūs gribējāt izdarīt ar mums... Tas ir, pārvietosim jūs mājup, - Van Li pasmaidīja.

Ponokteona pārstāvis domāja ātri un tikpat ātri pieņēma lēmumu.

- Es piekritu, - sekoja atbilde. Pēc kā Radinaašs pieņēma mūsu energoinformatīvo paketi pilnā apjomā.

- Abbasa kungs, - vērsos es pie mūsu pretimsēdētāja. - Domāju, jūs saprotiet, ka jums palika kādi pienākumi attiecībā uz mani.

- Jā, mister Tomaļin, saprotu.

- Es lūdzu Jūs izpildīt mana oficiālā sekretāra pienākumus vēl nedēļu. Tad mūsu kontrakts būs anulēts. Kā man zināms, mūsu bankas vadība sniedz man divu nedēļu atvaļinājumu. Tad es varēšu doties uz Indiju, lai stātos zemes gabala pārvaldīšanā. Mans draugs, uz to momentu, kad došos atvaļinājumā, es atkal gribu būt apveltīts ar fizisko redzi. Jūs taču varat atbloķēt to, ko nobloķējāt pie mūsu pirmās tikšanās, vai pareizi?

- Es izdarīšu to, pēc tam varu būt brīvs?

Uz viņa jautājumu atbildēja Van Li:

- Jūsu brīvība ŠAJĀ pasaulē atkarīga no jūsu lēmuma. Visā citā jūs varat brīvi rīkoties tā, kā uzskatāt par nepieciešamu.

Abbass atsveicinājās un aizgāja.

Uz to momentu atgriezās Sandi. Mēs vēl brītiņu četratā sazinājāmies, pēc kā mūsu tikšanās nonāca pie noslēguma. Kad šķīrāmies, visiem bija labs noskaņojums. Saviesīgs vakars izdevās lieliski. Energoinformatīvā pakete priekš Ponokteona, kuru Gaismas Ķīmenes sevišķs Dienests sagatavoja pēdējo 15 gadu laikā, tika nodota, kā plānojās pēc norādījumiem. Un mēs bijām pārliecināti, ka tā adresātu sasniegs...

Pēc nedēļas, kā tika gaidīts, mani palaida atvaļinājumā. Otrajā atvaļinājuma dienā, man sāka atgriesties fiziskā redze. Tā atjaunojās triju dienu laikā. Iesākumā es pasauli redzēju izplūdušu, visi priekšeti izpaudās it kā dūmakā. Taču pēc tam, apkārtējā telpa sāka iemantot arvien precīzākas kontūras. Van Li Čens visu laiku bija man blakus, palīdzot atjaunoties redzei. Distancēti ar mani dziednieciskus seansus vadīja arī Doktors Lorans. Tādēļ ceturtajā dienā redze man atgriezās pilnībā. Šīs četras dienas manā tā laika dzīvē bija vislaimīgākās. Mana sirds gavilēja - un ne tikai tādēļ, ka atgriezās redze. Es nojautu priecīgus notikumus. Es AIZSTEIDZOS tiem priekšā, saprotot, ka mūsu galvenā misija drīz būs izpildīta. Dvēseles dziļumos es nojautu/sajutu vēl kaut kādu sevišķu prieku, par kaut kādiem notikumiem nākotnē. Taču nevarēju noskaidrot tos, neskatoties uz savām pravieša spējām.

Mana atvaļinājuma ceturtais dienas beigās, es ierados Indijā un saņēmu savus 30 akrus svētītas zemes, brīnišķīga parka teritorijā, Šivalika kalna tuvumā. Kontraktā paredzēts, ka es varu uz savas teritorijas uzcelt tikai vienu māju platībā ne lielāku par 250 kvadrātmetriem un augstumā ne vairāk kā 10 stāvus - par cik zeme, kuru saņēmu, skaitījās saudzējama dabas teritorija. Taču es šeit negatavojos neko celt. Atvedu sev līdz "pašaugošu" moduli-mājiņu, kas man pakalpoja kā pagaidu mājoklis. Pārnakšņoju viņā. Bet no rīta gāju pastaigāties pa savu parku, kas bija apžogots ar dzīvžogu krūmu veidā un atzīmēts ar hologramiskām robežām. Atsevišķas vietas uz robežas bija iezīmētas speciālām holografiskām zīmēm. Gaismas uzraksti uz šīm zīmēm, sniegti piecās valodās - hindu, angļu, krievu, ķīniešu un franču - liecināja, ka teritorijas īpašnieks ir Sergejs Tomiljins. Tālāk sekoja obligāti reģistrācijas dati.

Indijas daba ar savu spilgto krāsu skaistumu priecēja manas nesen pamodušās acis. Dzīvnieki no privātā parka teritorijas bija attālināti. Toties putnu manā īpašumā bija pārpietiekami. Viņu rīta dziedāšana, harmoniskā labskaņā plūda sirdī, radīja sevišķu romantisku noskaņu. Mana dvēsele trīcēja brīnišķīgu, priecīgu notikumu priekšnojautās. Taču tad es vēl nezināju, ka tie sāksies tieši tagad...

Kad atgriezos savā mājiņā, aiz manas muguras kāds negaidīti parādījās. Es to sajutu. Bīstamības nebija. Bet... Bet kāds slepus gāja aiz manis.. Burtiski, zagās. Es pagriezos un sāku gaidīt, kad cilvēks parādīsies starp kokiem. Manā parkā, šajā vietā, auga lielā daudzumā ciedri un baltās dižegles. Pagāja dažas minūtes. Taču starp koku zariem neviens neparādījās. Kad pēkšņi... kāda viegla roka nogula man uz pleca. Es pagriezos... Brāli mans! Kā domā, ko savā priekšā ieraudzīju?! Manā priekšā stāvēja viņa - mana Kleopatra!!! Mīļotā Kleo!!!

Bez vārdiem mēs metāmies viens otra apskāvienos. Un ilgi tā stāvējām, maigi apskāvušies. Manas lūpas skāra viņas lūpas... Sāpnis piepildījās! Laiks priekš mums izzuda. Un palika tikai šis brīnišķīgais

Indijas gaiss, piesātināts parka augu smaržām, putnu dziedāšanu un mūsu mīlestības melodijām. Mēs klusējām, bet runāja mūsu sirdis. Es izbaudīju laimes sajūtas, kādas neizjutu pat tad, kad mēs ar Kleo dzīvojam kopā Arimoijā, Krievijā. Tagad viss bija citādi. Tad mūsu tikšanās bija sagaidāma, es par to zināju, gatavojos... Tagad viss notika negaidīti - gluži kā brīnums, kādam jau pārstāju ticēt...

Pēc divām stundām, mūsu mājīgajā pagaidu mitekļī, mēs baudījām augu uzlējumu. Kleopatra, kura šeit atradās jau trīs nedēļas, atklāja man pašreizējo lietu stāvokli. Šeit, kalna Šivalika tuvumā, sapulcējās gandrīz viss mūsu Gaismas Kolektīvs, pārgājušie no piektās dimensijas. Pieci tūkstoši cilvēku ieradās saudzējamā parka teritorijā - senā Spēka Vietā kur kādreiz notika svarīgi notikumi priekš mūsdienu cilvēku civilizācijas. Tieši šeit, uz šīs teritorijas, sešus tūkstošus gadu atpakaļ, caur sevišķu portālu atnāca cilvēki, kuri ar sevi atnesa augstāko pasaulu ģenētiku. Vēlāk, atbilstoši civilizācijas attīstībai, šī ģenētika - arī fiziskā līmenī un arī smalkajā plānā - tika nodota uz Āzijas, Eiropas un Amērikas teritoriju. Bez šīs ģenētikas nesējiem, nebūtu iespējama mūsdienu cilvēces dzīve. Tagad mums vajag īstenot to, kas ļaus cilvēkiem pāriet uz augstu attīstības pakāpi. Mūsu Gaismas Kolektīvam bija nepieciešams pieņemt energoinformatīvo paketi no piektās dimensijas, kas nesa daudzdimensionālas ģenētiskas programmas priekš cilvēkiem uz tuvākajiem četriem tūkstošiem gadu. Bez tam, mums kopā ar Gaismas Ģimeni, stāvēja priekšā radīt sevišķu energoinformatīvo impulsu. Mēs zinājām, ka strādājam ne vieni. Daudzās vietās uz planētas Gaismas Meistari gatavojās šim notikumam, katrs kolektīvs izpildīja savu uzdevumu, savu misiju. Bet kopā... bija jānotiek tam, kas paredzēts...

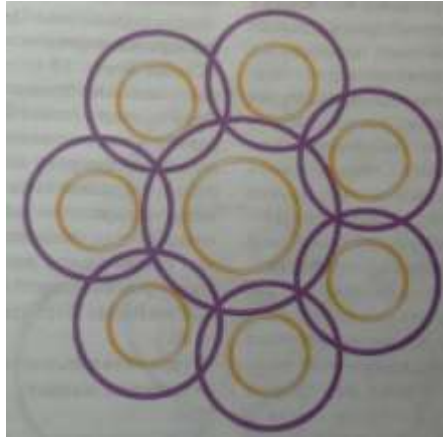
Bez mana zemesgabala, mūsu rīcībā tradās vēl 23 privātparki. Tie piederēja maniem draugiem un kolēģiem ieradusāmajiem šinī pasaulē kopā ar mani 12 gadus atpakaļ no piektās dimensijas. Tas bija mūsu plāns un mēs to izpildījām. Katrs no mums saņēma zemesgabalu privātvaldījumā. Taču ne priekš tā, lai pārvaldītu to. Bet priekš tam, lai izpildītu mūsu gaismas misiju. Mums bija nepieciešama teritorija priekš grandiozas gaismas ceremonijas. Tieši šī teritorija, tieši šī Spēka Vieta. Tā bija izplānota no iesākumiem. Un mēs visi, izejot katrs savu nevieglo ceļu šajā pasaulē, sapulcējāmies šeit, šajā labvēlīgajā Indijas vietā, lai īstenotu misiju...

Vadīt svēto ceremoniju bija paredzēts pēc trim dienām. Nākošajā dienā, pēc tikšanās ar Kleopatru, notika Gaismas Kolektīva kopējā sapulce, kurā valdīja liela prieka un garīga pacēluma atmosfēra. Mūsu Garīgie Skolotāji no piektās un septītās dimensijām radīja ar mums, mēs redzējām Viņus smalkajā plānā, sazinājāmies ar Viņiem. Bija radīts īpašs energoinformatīvs lauks, mēs visi apvienojāmies Vienotā Sakrālā Sirdī priekš gaismas misijas izpildīšanas.

Nākošajā dienā mums pievienojās vēl gandrīz pieci tūkstoši cilvēku. Svētās Ceremonijas izpildīšanai bija aicināti kopumā 9999 cilvēki. No jauna pienākušie bija sagatavoti Gaismas Meistari, kuri, atšķirībā no mums, piedzima un uzauga šinī pasaulē. Taču smalkajā plānā mēs bijām vienoti, pārstāvēt Vienotu Kolektīvo Gaismas Būtni. Saudzējamajā teritorijā valdīja rosība. Visur bija dzirdamas dziesmas, smieklī. Smaidi no cilvēku sejām nepazuda. Mēs ar Kleopatru gandrīz nešķīrāmies. Staigājām apskāvušies, kā skolnieki un visu laiku skūpstījāmies. Es viņu iepazīstināju ar saviem draugiem - tiem, ar kuriem izgāju sagatavošanos priekš mūsu misijas izpildīšanas....

Vēl divas dienas un divas nakts ritēja sagatavošanās misijas izpildīšanai. Kaut visi zināja, ko un kas jādara.

No rīta, 27. jūlijā, Svētā Ceremonija sākās. Visi 9999 cilvēki izkārtojās apļos, veidojot struktūru, kas jums zināma kā "Dieva Globuss", vai Zemes planetāro Globusu Shēma. Kopā bija izveidoti astoņi apli: viens centrā, septiņi tam apkārt. Pēc tam, visos astoņos apļos, katrā mēs izveidojām mazāka diametra apli. Ceremonijas dalībnieki ģērbusies divu krāsu tērpos - Zeltītas un violetas. Tādā veidā bija izveidoti 16 gredzeni. Ārējie gredzeni violetas krāsas, iekšējie - zeltītas. (zīm. Nr 1).

ZĪMĒJUMS Nr 1. 16 GREDZENI, KURUS VEIDOJA SVĒTĀS CEREMONIJAS DALĪBNIEKI. ZEMES PLANETĀRO GLOBUSU DUBULTA STRUKTŪRA.

Ar radītās struktūras palīdzību mēs varējām pieņemt energoinformāciju no visu Zemes Globusu, visām dimensijām, tanī skaitā - no Globusa "H", kas cieši saistīts ar 16-dimensiju Visumu. Energoinformāciju pieņēma caur iekšējiem gredzeniem, bet ārējie kalpoja priekš tās nodošanas mūsu, ceturtais diemensijas pasaulēs.

Tiklīdz Saule uz Indijas zemi sūtīja savu pirmo saules staru, mēs sākām ceremoniju. O, brāli! Nekad līdz šim es nesajutu tādu svinīgumu savā sirdī! Nekad nejutu tādu Mīlestības un Gaismas varenumu. Mans "Es" gandrīz pārstāja eksistēt, tiklīdz mēs izdziedājām pirmo mantru. Bet pēc tam bija vēl mantras un vēl... Iesākumā mēs stāvējām uz vietas, bet pēc tam sākās kustība pa apli: tad uz vienu pusi, tad uz otru. Katrs energoinformatīvais aplis bija saistīts ar vienu no Zemes Globusiem un izpildīja savas funkcijas. No Zemes centra mūsu sirdīs plūda starojuma enerģijas plūsmas un tās piepildīja telpu ap mums, sākot izplatīties pa visu planētu. Pie tam, mēs sajūtām, kā enerģija, izejošā caur mūsu sirdīm, satiekas ar daudziem citiem enerģiju veidiem, radītiem citu svēto ceremoniju laikā... Tādēļ, ka šajā laikā notika Svētās Ceremonijas daudzās citās Spēka Vietās. Es zinu, brāli, ka tu šajā laikā, ar saviem biedriem, piedalījies Kalpošanā Arimoijas Tempļī - Krievijas Garīgajā Centrā. Citi mūsu brāļi radīja Plato Naska Dienvidamerikā... Un vēl notika kalpošanas pie Grieķijas Olimpa, kā arī - uz Lieldienu salas Ēģiptē, blakus piramīdām... Uz visiem kontinentiem, daudzās Spēka Vietās Gaismas Meistari pieņēma energoinformāciju no visu Zemes planetāro Globusu visām dimensijām un nodeva pasaules sakrālās telpās. Tā tika ielikti pamati priekš visas pasaules Dievišķās Pāveidošanas, tika radīts vienots ceļš priekš visām dzīvības formām - ceļš ceturtais dimensijas pasaules harmoniskai Pārejai piektās dimensijas pasaulē. AUGŠUPCEĻŠANAS CEĻŠ. Garīgo Būtņu Vecajie {Сонми ?} no augstākām pasaulēm radīja kopā ar mums. Un mēs viņus vērojām ar savu garīgo redzi...

Kad Ceremonijas pirmais etaps beidzās, mēs no "Dieva Globusa" struktūras izveidojām 16 gredzenus, kas secīgi saistījās viens aiz otru. Viens gredzens - vislielākais, bet pēc tam gredzenu apmēri samazinājās. It kā astoņi astotnieki, savstarpēji saistīti, veidojās uz mūsu parka teritorijas, uz līdzenuma, kas toreiz saucās Krišnas Zemiene. Sākumā mēs izveidojām astoņus astotniekus taisnā līnijā, izveidojot sevišķu Pirmradīšanas Vilni (zīm. Nr 2).

ZĪMĒJUMS Nr 2. PIRMRADĪŠANAS VILNIS NO 16-MIT GREDZENIEM.

Tad sākās enerģiska kustība. Brāli, to var nosaukt par Jauno Mistu*.

* MISTA - lemūriešu nosaukums energoinformatīvai struktūrai, kuru Gaismas Darbinieki izveido uz vietas. Mistas laikā īstenojas svētās ceremonijas dalībnieku dažāda pārvietošanās. Ar Mistas palīdzību pieņem un nodod energoinformāciju.

Kādreiz šeit radīja Mistu tie, kuri sešus tūkstošus gadu atpakaļ šinī vietā ielika pamatus tagadējai cilvēces civilizācijai. Tagad ar Mistas palīdzību radījām mēs, radot uz piektās dimensijas sliekšņa, pamatus priekš cilvēces Pārejas. Tā tika radīta nepieciešamā energoinformācija priekš Jaunā Dzīvības/Dzīvošanas Cikla - PASAULES AUGŠUPCELŠANAS AKTĪVAM ETAPAM. Bet pēc tam mēs radījām deviņus gredzenus, veidojot no tiem ceturtās-piektās dimensijas polipasaules struktūru. (zīm. Nr.3).

ZĪMĒJUMS Nr 3. CETURTĀS-PIEKTĀS DIMENSIJAS POLIPASAULE.

Un tad, brāli, atvērās portāls... Lūk šeit notika tas, kas priekš daudziem var, šķīst brīnums... Šajā dienā no Krišnas Ielejas, kopā ar fiziskiem ķermeņiem, augšupcēlās liels skaits cilvēku. Līdz šim kaut kas tāds jūsu pasaulē nenotika. Sāka ceremoniju 9999 cilvēki, bet beidza 8888. Vienkāršas aritmētikas ceļā nav grūti dabūt augšupcelto skaitu -1111. Pazīstams skaitlis, vai ne, brāli? Tas ne tikai tūkstotis simt vienpadsmit cilvēku. Tas vēl 11:11. Tas - Gars, izpausts priekš Taviem laikabiedriem, Gaismas Darbiniekiem. Tas varens Portāls, caur kuru uz Zemi izplūda Dievišķās Pārveidošanas enerģijas, pēc Pirmās Planetārās Harmoniskās Konverģences 1987. gadā. Vēl tas - arī Jaunā Sākuma lielais ģenētiskais Kods, Apvienotā Genoma Kods, nesošs Dievišķo Vienotību priekš cilvēkiem.

Mēs redzējam, kā jūsu cilvēki pārgāja piektās dimensijas brīnišķīgajā harmoniskajā pasaulē. Tā bija ļoti ātra harmoniska Pāreja. Cilvēki augšupcēlās fiziskajos ķermeņos, tos pārveidojot smalkmateriālajos piektās dimensijas ķermeņos. Un tūlīņ saņēma iespējas pilnvērtīgi dzīvot piektās dimensijas pasaulē - bez izešanas caur rehabilitāciju! Viņiem vairs nebija nepieciešams Reabilitācijas Centrs! Un tas bija mūsu lielais kopīgais sasniegums. Dižens Gaismas Ģimenes sasniegums. Bez tam, Krišnas ielejā augšupceltiem nākotnē bija iespēja - ATGRIESTIES KOPĀ AR FIZISKO ĶERMENI. Un katra viņu pāreja (pēc principa "turp un atpakaļ") nākotnes telpā attīstīja ceturtās un piektās dimensijas sakaru, izaudzēja polipasauli, radīja kopējo polipasaules matēriju...

Svētā Ceremonija beidzās tad, kad Saule paslēpās aiz horizonta. Visur bija aizdedzināti uguns kuri. Bija ļoti gaišs. Taču šie uguns kuri, brāli, dega ne ar parasto uguni. Bija izpausta Šivas Vareņa Kosmiskā Uguns, ko Lemūrijas laikā mēs nosaucām par SVĒTĀS JAUNAVAS UGUNI. ŠIVA-JAUNAVA izpaudās mūsu priekšā, dāvājot Jaunās Dzīves Dzimšanas enerģiju. Visi ceremonijas dalībnieki dziedāja dziesmas, gāja rotaļās. Prieks lija kā ūdensparpilna upe, smeļot enerģiju no Dievišķā Radītāja Pirmavota. Cilvēku sirdis pārvērtās Mīlestības Portālos, izlejošos Pirmradīšanas enerģiju visā apkārtējā dabā. Zāle, krūmi, koki, kalni, rasas pilieni, gaisa molekulas uzsūca šo enerģiju un nodeva tālāk, tālāk, tālāk... It kā sudraba zvaniņu maigas skaņas dzima Indijas plašumos un burvīgā veidā izplatījās pa visu Zemi. Mēs redzējam kā smalkajā plānā izpaudās LAIKA ENERĢIJA.

No četrām plūsmām veidojās viena upe. Un šī Upe kļuva brīnumaina daudzkrāsu varavīksne. Smalkajā plānā vairāk neeksistēja Laika Grīva {Устья ?}. Vairāk nebija, priekš tā laika cilvēces, dažādu ceļu. Dzīve saplūda Dievišķā Vienotībā, aiztraucās pa vienotu Attīstības Gultni - pa ceļu, ko Dievs-Radītājs arī iecerēja. Tas pats Dievs-Radītājs, kurš jūsu pasaulē pazīstams ar daudziem vārdiem. Bet Dievam-Radītājam daudz vārdu. Taču visi viņa vārdi saplūst vienā vārdā - MĪLESTĪBA. Šo vārdu var dažādi izrunāt, dažādās Zemes valodās, dažādās pasaulēs. Bet sirdīs viņa visiem skan vienādi. Visiem cilvēkiem, visām dzīvības formām... Dievs kā Mīlestība viens... Dievs kā Radītājs Viens... Un mēs ar Viņu - Viens... Visi, visi, visi mēs arī esam Dievs-Radītājs. Es to sapratu, apzinājos, sajutu un pieņēmu tur, Krišnas lelejā, tā kā vēl nekad agrāk...

Vēl trīs dienas mēs nodzīvojām ar Kleopātru parka teritorijā, mazajā mājiņā. Golografiska apjoma televīzijas portāli mums pienesa arvien jaunus un pārsteidzošus jaunumus...

Pirmais jaunums - pirms termiņa notika visu Zemes Garīgo Mācību līderu sapulce. Starptautiskais, starpreliģiskais orgāns "SAULES PLANĒTA ("SOLAR PLANET") reorganizēta PASAULES GARĪGĀ KUSTĪBĀ "SAULES PLANĒTA". Dažādu konfesiju garīgie līderi, veica dažādus iesniegumus. Izdarīts nozīmīgs ieguldījums dažādu pasaules garīgo mācību apvienošanā.

Cits jaunums - pie daudzām finašu bankām un pakalpojumu bankām, notikušas miermīlīgas demonstrācijas, kuru dalībnieki vērsušies ar lozungiem pie to vadītājiem. Dažu lozungu saturs: "MĒS JŪS MĪLAM!" "ĒNU VALDĪBAI - MŪSU SIRŽU GAISMA!" "NEBAIDATIES! MĒS JŪS NEATSTĀSIM!" "MĪĻOTIE! MĒS ESAM VIENS!" Un, beidzot, daudzi holografiskie Garīga virziena telekanāli, ziņoja saviem skatītājiem, ka iepriekšdienu notika svētās masu ceremonijas daudzās planētas Spēka Vietās. Visos kontinentos cilvēki izveidoja dzīvos tiltus, sadevušies rokās. Bija izveidots milzīgs dzīvais tilts no Deli līdz Tibetai, bet pēc tam - līdz Arimoijai. Indija, Ķīna un Krievija apvienojās ar dzīvu garīgu plūsmu. Līdzīga dzīvās plūsmas izveidojās starp daudzām citām valstīm. Cilvēki izkārtojās, ņemot viens otru aiz rokas, izveidojot dzīvos tiltus daudzos tūkstošos kilometru. Nekā līdzīga pasaulē līdz šim vēl nebija... Garīgais izgāja ārējā pasaulē. Cilvēki vairs negribēja dzīvot pa vecam un atklāti to demonstrēja tiem, kuri turējās pie vecā, nesaprotot, ka tam vienkārši vairāk nav vietas atjaunotā pasaulē... Iesākumā garīgā saturs telekanāli, pēc tam jau daudzi telekanāli, skaitošies oficiāli, paziņoja jaunumu par to, ka dažās vietās uz Zemes vērojams process, ko garīgie līderi apzīmē kā "cilvēku kolektīvā augšupcelšana". Radītas kompetentas starptautiskas komisijas, kurām uzticēts noskaidrot notikušo...

Pēdējā no trijām dienām, kuras mēs kopā ar Kleopātru pavadījām parka teritorijā, pa manu individuālo sakaru kanālu atnāca paziņojums no Japānas: Miomo pakalpojumu banka darīja man zināmu, ka kontrakts ar mani lauzts. Un tālāk uzskaitīti punkti, kas kalpoja par pamatu priekš kontrakta laušanas. Starp citu, paziņoja, ka no šī paziņojuma saņemšanas momenta, es vairāk neesmu 30 akru zemes īpašnieks Indijā. Es šo paziņojumu gaidīju. Un biju par to patiesi priecīgs. Tagad man šajā pasaulē sākās jauns dzīves etaps. Bet, kas attiecas uz zemi šinī svētajā vietā... Zeme pieder Zemei. Un tikai. Bez tam, tagad šis brīnišķīgais parks iemītinājās manā sirdī uz visiem laikiem - kopā ar to diženo notikumu, kas šeit notika. Un neviens man nevarēs atņemt ne šo zemi, ne manas atmiņas, ne laimi un prieku par izpildīto misiju.

Mēs ar Kleo deaktivizējām mūsu namiņu un aizvedām to ar gaisa taksi, kas pēc mums ieradās. Bet "Kontinentu eņģelis" mūs drīz nogādāja Arimoijā. Un šeit mēs atkal tikāmies ar tevi, brāli, - ar tevi, iemiesotu nākotnē. Arimoijā valdīja rosība, garīgais pacēlums. Krievijas garīgo galvaspilsētu nepārtraukti apmeklēja dažādas delegācijas, vienkārši atnāca cilvēki, lai dalītos priekā un parunātu par to, kā dzīvot un strādāt tālāk.

Mēs ar Kleopātru apmetāmies Arimoijas nomalē, pie neliela ezera. Baudījām mūsu Laimes Dienas. Tālāk mums stāvēja priekšā dzīvot un strādāt kopā. Galvenā misija - dažādu cilvēces realitāšu varbūtību apvienošana vienā harmoniskā realitātē - bija izpildīta. Laika Upes Grīva izmainījās Vienā Laika Gultnē. Pasaule pārgāja uz pasaules Augšupcelšanas AKTĪVO FĀZI. Un visas dzīvības formas un visa matērija sāka saņemt jaunus ģenētiskus pamatus priekš piecdimensionalitātes radīšanas un attīstīšanas. Piektajai dimensijai bija jāklūst ceturtās dimensijas organiskam turpinājumam. Taču priekšā stāvēja izpildīt vēl daudz uzdevumu. Mūsu speciālais uzdevums palika, apgārot tās dzīvības formas, kas veido Noturēšanas Spēku kodolu. Doktors Lorans ziņoja, ka pārbrauca no Amerikas uz Dienvidameriku. Tur dzīvoja tie, kuri bija cieši saistīti ar reptiloīdu civilizāciju. Mums stāvēja priekšā nodot jauno programmu paketes arī šiem Gaismas bērniem, izgājušiem ne pa vienkāršiem evolūcijas

ceļiem ļoti ierobežotos apstākļos. Doktors Lorans mūs ar Kleopatra gaidīja priekš kopīgo darbību sākuma. Mums, protams, negribējās aizbraukt no Arimoijas, negribājām šķirties no tevis, mans brāli... Aizbraukšanas priekšvakarā mēs ilgi runājām. Daļēji, runa bija par laimi. Es toreiz manam brālim teicu, ka laimīgs un nelaimīgs vienlaicīgi. Laimīgs tādēļ, ka notika kārtējā planetārā Harmoniskā Konverģence. Neparasta Konverģence - tāda, kādas vēl nebija. Spēcīga, apjomīga, unikāla. Pēc būtības, notika pasaules ārējās matērijas globāla apgarošana. Garīgais sāka aktīvi attīstīties ceturtās dimensijas pasaulē. Par to mēs vienmēr sapņojām. Laimīgs biju, jo dzīvoju kopā ar Kleopatra. Taču nelaime arī turpināja dzīvot manā dvēselē. Es ļoti skumu pēc savas Garīgās Dzimtas, pēc savas dzimtās pasaules piektajā dimensijā. Kaut mēs bieži sazinājāmies, taču man pietrūka visu manu radnieku, manu Garīgo vecāku, māsu un brāļu. Ceturtās dimensijas pasaule, uz kuru es tagad atkal skatījos ar fizisko redzi, šķita man harmoniskāka, kā agrāk. Taču, tomēr, tā vēl nebija pietiekami harmoniska. Jo vairāk tādēļ, ka es uz to skatījos ar PIEKTĀS DIMENSIJAS CILVĒKA ACĪM. Es taču nebiju viņā dzimis. Es šurp atnācu ceturtās dimensijas cilvēka ķermenī, bet mana apziņa kļuva polipasaulīga. Tā vienlaicīgi bija četrdimensionālā un piecdimnsionālā cilvēka apziņa. Tur bija lielas priekšrocības, saistītas ar gaismas darbu izpildīšanu. Taču tas arī izraisīja disonansi manā apziņā. Man visu laiku gribējās atgriezties mājās - manā dzimtajā pasaulē, piektajā dimensijā. Es nevarēju atbrīvoties no sajūtas, ka atrodos komandējumā, kas izstiepās gados... Bet tu, lūk... Tu, brāli, biji laimīgāks, kā es. Tu piedzimi šinī pasaulē. Tavas dzīves ritumā - uz to momentu, manam brālim izpildījās 87 gadi - notika svarīgas pārmaiņas, kas priecēja tavu sirdi. Pasaule izmainījās uz labu. Tu izaudzināji septiņus bērnus, audzināji mazbērnus... Zināji, ka drīz pāriesi augstākajā pasaulē. Un arī par to priecājies... Tu biji daudz zinošāks kā es, tādēļ ka apziņa, piecdimensionālā cilvēka atmiņa bija aplāpēta tavā "Es". Taču daudz ko četrdimensionalitātē tu nepieņēmi un nevarēji pieņemt, kā arī es. Daudzi pasaulē palika nelaimīgi. Bet pilnīgu laimi pasaulē cilvēks var izjust tikai tad, kad laimīgi visi tās iemītnieki... Tā mēs iekārtoti... Mēs iekārtoti tā. Bet tas nozīmē - nav cita ceļa, izņemot laimes radīšanu priekš visiem un visa. Un tādēļ es griežos pie tiem, kuri tagad lasa šīs rindas 21. gadsimta sākumā. Atturēšanas Spēki - tā daļa no mums. Lūdzu saprast: tie ne vienkārši formāli vārdi. Tas - ne nodeva tradīcijai, runāt vārdus par viskopīgo vienotību un viskopīgu mīlestību. Tā - mums dotā realitāte. Viņi dzīvo mūsu pasaulē, viņi - tās daļa, viņi - daļa visas pasaules iemītnieku. Pasaule nevar kļūt laimes pasaule, ja tās iedzīvotāji nelaimīgi. Kaut vai daļa iedzīvotāju. Radot laimi pasaulei, priekš citiem, tu radi laimi priekš sava "Es". Ja jūs domājat, ka paies desmitgades vai simtgades un Atturēšanas Spēki, robotizēto, reptiloīdo būtību veidā {лице ?}, dažādu civilizāciju, atnākušu uz zemes pasaulēm, ka viņi vienkārši izzudīs, aizies, tad jūsu domas tādas, ka var atbrīvoties no daļas pasaules, no daļas sevis. Bet tas ne tā. Pēc būtības, Atturēšanas Spēku pārstāvji - piemēram, robotizētās Būtības - tie Gaismas Ķimenes Bērni. Ķimene audzina savus bērnus, radot viņus NEAPGAROTUS. Tas - Dieva-Radītāja ceļš, kurš rada jaunas Dvēseles. Robotizētās būtības - tās bijušie roboti, kuri sākumā kļuva būtības ar apgarotības elementiem, bet pēc tam - pilnvērtīgi cilvēki ar nemirstīgu dvēseli. Tāda mana Kleopatra. Viņa - cilvēks, kurš pagātnē bija robotizēta būtība. Tagad viņa - Dzīva Dvēsele cilvēka ķermenī, kura spējīga Mīlēt un Jaunradīt. Un mēs dzīvojam kopā. Mīlam viens otru. Viņa tagad laimīga, kā nekad. Un es arī viņu mīlu - gan kā cilvēku, kā sievieti, kā bērnu, kurš uz pasauli skatās ar izbrīnu un sajūsmu, izzinot to. Kad visas robotizētās būtības kļūs cilvēki, pasaule kļūs laimīgāka. Kad visi Atturēšanas Spēki apgarosies un iepazīs patiesu Mīlestību, pasaule kļūs Laimes Pasaule. Un tādas Pasaules ir uz Zemes. Viņu - milzīgs daudzums Zemes planētu sistēmā. Taču ir attīstošās pasaules, paredzētas priekš daudzu dzīvības formu pakāpeniskas avolūcijas. Tāda ir jūsu pasaule. Un mūsu uzdevums darīt to par laimes pasauli. Daudzdimensionālā Planēta Zeme - apbrīnojama Gaismas Būtne. Viņa atkal un atkal rada jaunas pasaules, izvadot tās pa Evolūcijas Spirāli. Un ir Zemes planētu Sistēmā ļoti laimīgas pasaules. Un ir tādas, kurām tikai stāv priekš kļūt laimīgām. Taču laime - tā visu PASAULES DAĻU Mīlestības Apgarošana un izzināšana. Tā - tikai KOPĪGA LAIME. Un nekādi citādi, saprotiet? Cilvēks nekļūs pilnīgi laimīgs pasaulē, kur citi nelaimīgi. Vai tas nozīmē, ka laime vispār neiespējama? Nē, protams. Mēs laimīgi, kad dzīvojam augstākajās pasaulēs. Mēs laimīgi tad, kad apgarojam citas dzīvības formas. Mēs laimīgi, kad Mīlestība atdzīvojas mūsu sirdīs. Mēs laimīgi, kad dāvājam laimi citiem... Vienotība ne vārdos bet sirdīs un realitātē - lūk, kas šobrīd nepieciešams visiem cilvēkiem jūsu pasaulē, un sevišķi - Gaismas Darbiniekiem. Bieži runājot par Vienotību vārdos, jūs atraidiet to ikdienas dzīvē. Pat jūs, Gaismas darbinieki. Bet ko teikt par citiem cilvēkiem, kuros vēl guļ garīgā sākotne? Atturēšanas Spēki

pagaidām valda jūsu pasaulē. Vai cilvēki spējīgi pateikt saviem vadītājiem: "Mēs jūs mīlam", "Mēs ar jums - viens"? Vai spējat ar visu sirdi iemīlēt tos, kuri tagad sēj reālu naidu, slepkavības, terorismu? Vai gatavi jūs sākt nodot viņu sakrālās telpās evolūcijas jaunās programmas, apgārot viņus ar Mīlestības Spēku?

Harmoniska nākotne neatnāks pati no sevis. To jārada. Un jo vairāk būs cilvēku, spējīgu to radīt ar savām domām, jūtām, saviem sakrāliem nodomiem, jo ātrāk šī nākotne atnāks, jo harmoniskāka būs. Iepazīnušies ar manu vēsturi, kāds nodomās: "Izdomājums, fantāzija". Neiespējama kaut kāda Augšupcelšana nākotnē. Un tas - dotā cilvēka tāds ieguldījums nākotnē. Kāds ieguldījums? Nulles. Cits padomās: "Lūk, arī nākotnē dzīvos Atturēšanas Spēki. Bet viņiem tur nav jābūt! Ervīna vēsture - nav taisnība!". Un ar to pašu liedz būt laimīgiem visiem. Kur mēs viņus liksim pēc tūkstoš gadiem? Iznīcināsim? Tos bērņus, kurus apgāro Gaismas Ģimene? Izolēsim citās pasaulēs? Taču tās, atkārtotju, mūsu daļas. Tās neiespējami atraut. Iespējams tās tikai pārveidot, palīdzēt viņām evolucionēt. DAĻAS BEZ DAĻAS LAIMI NESASNIEGS. To derīgi atcerēties reizi un uz visiem laikiem! Bet tagad - galvenais, kādēļ es jums šo vēsturi stāstīju. Dienā, kad notika Planetārā Harmoniskā Konverģence, par kuru es jums pastāstīju, KĻUVA DIŽENA DIENA JŪSU PASAULES CILVĒCES VĒSTURĒ. Es gribu, lai jūs pieņemat informāciju par šo lielo notikumu savā Sakrālajā Sirdī un izplatiet jūsu pasaules telpas-laikā. Šo notikumu nepieciešams noenkurot, dot viņam jūsu siržu Mīlestības enerģiju. Ar to pašu jūs ne tikai darīsiet to daudz reālāku, bet arī harmonizēsiet viskopīgās Vienošanas procesu. Jūs, 21. gadsimta sākuma Gaismas Darbinieki, kļūvāt Otrās Planetārās Harmoniskās Konverģences īstenošanas notikumu dalībnieki - Lielās 2012-2013 gadu Pārejas dalībnieki. Un jums ir sevišķas pilnvaras priekš tā, lai nākotnē kļūtu jaunas Lielās Pārejas dalībnieki, kad cilvēce iemantoja Garīgo Vienotību un devās Laika Vienotās Plūsmas gultnē. Jūs varat doties nākotnē, aizsargājamā parkā Šivalik kalna tuvumā, kopā ar mums smalkajā plānā, režīmā "šeit un tagad", piedalīties Svētajā Ceremonijā. Bet varat vadīt jaunas, Lielās Pārejas Svēto Ceremoniju, citā Spēka vietā - tanī, kas tuvāka jūsu Dvēselei... Svarīgi, ka jūs, Otrās Harmoniskās Koverģences dalībnieki, vienas Lielās Pārejas dalībnieki, nodibinājāt energoinformatīvo sakaru ar citu Lielo Pāreju. To ir tik vienkārši izdarīt jums, mīlošām sirdīm. Vienkārši izsakiat nodomu un sūtiat to nākotnē par ko jums stāstīja Ervīns. Pie tam, ja vēlaties lai kļūtu harmoniskāks, brīnīšķīgāks - dariet to. Ja gribat, lai jaunā Lielā Pāreja notiktu ne pēc tūkstoš gadiem, bet ātrāk - dariet to. Radiet harmonisku un laimīgu Lielās Vienotības nākotni tā, kā jums ieteic jūsu Sirds.

Bet Ervīns no jums šķiras. Iespējams, priekš tā, lai tiktos atkal. Priekš kopīgas jaunrades un kopīgas laimes.

Sūtu jums Mīlestības enerģiju - ne tik daudz savu, cik visu to, kuri radīja jauno Lielo Pāreju. Pieņemiet to, pieņemiet...

Žurnālgrāmatu ERVĪNA MISIJA, autors Sergejs Kanaševskis, viskopīgai pieredzei sagatavoja
Dievišķā SPĒKAVOTA Eslaumas kopDarba grupa
2016. gada augustā.